

SVĚTLO

31. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

1. SRPNA 2004

Z obsahu:

Proste Pána žně

Z Poselství Jana Pavla II.
rogacionistům Ježišova
Srdce
- strana 2 -

Jde o poselství z Fatimy

P. Josef Faiter
- strana 4 -

Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo

Bernard Balayan
- strana 6 -

Cyrlometodějská tradice

Kardinál Tomáš Špidlík
- strana 8 -

Církev a antisemitismus (2)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 11 -

Proč nechrání policie kněze?

Ferdinand Peroutka
- strana 12 -

Uve Siemon - Netto:

Ateismus je vlastně mrtvý

Známý luteránský
žurnalista: V Německu se
drží bezbožnost déle
než jinde
- strana 13 -

Papež Pius XII. (25)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Na velehradské pouti se letos sešlo na 30 tisíc věřících spolu se všemi svými biskupy

Proste Pána žně

Z Poselství Jana Pavla II. rogačionistům Ježíšova Srdce

V živé paměti zůstává všem 16. květen letošního roku, když jsem před velkým zástupem účastníků zapsal do seznamu svatých toho, jehož jsem definoval jako „významného apoštola modlitby za povolání a pravého otce sirotků a chudých“. Jeho charisma nyní září v novém světle: otec Hanibal je pro všechny přímluvcem a zářivým příkladem, jehož živá přítomnost u Otce milosrdenství dává vzývajícímu srdci obnovenou důvěru, že bude vyslyšeno, zvláště pokud jde o onu modlitbu, ke které nás sám Kristus vybízí: *Proste!* (Mt 9,38)

Proste! Tato Spasitelova výzva již od časného mládí uchvátila a přetvořila živou inteligenci a horoucí srdce svatého Hanibala Marii: *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň* (Mt 9,37-38; Lk 10,2). V těchto slovech rozpoznal váš zakladatel přesný program života a činnosti.

Toto poslání je na počátku třetího tisíciletí aktuálnější než kdykoliv předtím a vyžaduje dobré a činné apoštoly. *Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.* Žeň, na kterou jsme pozváni, se dnes jeví mnohem rozsáhlejší. „Globální vesnice“, na jakou se přetvořila naše planeta, sevrtná sítí komunikací a zájmů politických, ekonomických a sociálních, které nezřídka stojí proti sobě v konfliktu, odhaluje naléhavou potřebu dělníků smíření, svědků Pravdy, která přináší spásu, a strůjců jediného pravého pokoje, založeného na spravedlnosti a odpuštění.

A když pak pohled pokročí, aby zkoumal propasti srdcí, pak touha a očekávání života, který přichází shůry, se nám jeví ještě hlubší. Tváří v tvář této nesmírné naléhavosti se nám naše síly jeví nepřiměřené. *Dělníků je má-*

lo. Jako v srdci učedníků při pohledu na vyhladovělý dav, tak se i v naší duši podobně jako u svatého Hanibala rodí otázka: *Kde najdeme v pustém kraji tolik chleba, abychom nasýtili tak velký zástup?* (Mt 15,33)

Chléb spravedlnosti a pokoje může přijít jen shůry: To je důvod, proč u kořene všech potřeb je potřeba *dělníků*, o kterých mluví Ježíš, potřeba mužů a žen, kteří se nešetří a rozdávat světlu chléb Slova, volají srdce k obrácení, nabízejí božský dar milosti, aby vybudovali mosty solidarity podmínek spravedlnosti, ve kterých je možno vy-

jádrít plnou důstojnost každého lidského života.

Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Těmito slovy nám Ježíš naznačuje, co je třeba udělat, abychom odpověděli na šíří úkolu, který stojí před námi. Především je třeba prosit: *Proste tedy!* Modlitba je úrodný kořen a nezbytná vý-

živa každého konání, které chce být užitečné pro Boží království. Jen skrze modlitbu je možno obdržet od Pána dělníky, kteří obdělávají půdu, připravují brázdou, zasévají sítě, bdí nad růstem a sbírají plody zralých klasů. V modlitbě odhalujeme primát meditativní dimenze života a získáváme sílu víry, která přemáhá svět. Dnes po pádu totalitních ideologií moderní epochy se víra jeví ještě jasněji jako záchranná kotva potřebnější a naléhavější jako ještě nikdy.

Proste! Touto výzvou žádá Ježíš, aby celý váš život se stal modlitbou a aby vás modlitba přetvořila na věrohodné svědky, kteří jsou zamilováni do něho a jeho evangelia. Prosit za dobré dělníky znamená snažit se být dobrým dělníkem a přetvářet ustavičně tužby srdce a skutky života ve smyslu naléhavosti následovat Krista. Je to připomínka všeobecného povolání ke svatosti, jak jsem je chtěl zdůraznit v apoštolském listu *Novo millennio ineunte* (srov. 30-31).

Kéž Panna a Matka Maria, kterou svatý Hanibal Maria tak něžně miloval, je hvězdou vašeho obnoveného úsilí při vašem poslání na počátku třetího tisíciletí. Ona, Panna věrná, kéž vám vyprosí věrnost v naslouchání, intenzitu víry, vytrvalost v modlitbě. Zálubu ve vnitřním mlčení a rozjímání o Bohu. Kéž vás Matka krásného milování posiluje při uskutečňování vašeho každodenního apoštolátu.

*Podle Bolletino Vaticano
překlad -lš-*

EDITORIAL

Ježíšovo podobenství o nadutém bohatci, kterému spadla do klína velká úroda, by se nemělo číst jen v katolických chrámech, ale mělo by být hlavním programem všech evropských a amerických médií, a to co nejrychleji. Zdá se, že to nebude dlouho trvat, a tento úryvek Lukášova evangelia bude patřit (spolu s mnoha dalšími) mezi zákonem zakázané texty. Sebevědomí zbohatlíci a političtí mocnáři si přece nenechají nadávat do bláznů. To, co oni dělají, pokládají vždy za nejmoudřejší a nejprospěšnější. Budou shromažďovat do stodol, zajišťovat svůj blahobyt, jíst, hodovat a pít a nikdo jim do toho nesmí mluvit, tím méně je rušit tím, že od nich žádá duši, neboť se usnesli, že žádnou duši nemají. Ačkoliv jejich předkové byli nepochybně věřící, dědictví otců se k nim díky zvlažnělým a zpohodlněným křesťanům už nedostalo a oni se dnes proti němu důsledně a promyšleně ohrazují a brání ve jménu lidských práv.

Tak rafinovaný způsob obboje proti Bohu nevymysleli ani osvícenští racionalisté, ani marxisté, ani nacisté. Vytvářejí společenskou situaci, ve které hlásat radostnou zvěst a upozorňovat na Boží zákon bude něco jako zločin proti lidskosti. Zdá se to přímo neuvěřitelné, kam až se to člověk propracoval. Dosavadní tragické zkušenosti s pokusy vybudovat společnost zcela bez Boha ho tedy ani v nejmenším neodradily, ale naopak, dovedly k novému, nejmělejšímu pokusu, který pokládá (stejně jako předchůdci) za definitivní.

Kdo jim však umožnil takový vzestup? Při úsilí, aby v evropské ústavě byla zakotvena zmínka o křesťanských kořenech Evropy, se argumentuje tím, že více než 80 % obyvatel Evropy se hlásí ke křesťanství. Tomuto argumentu se mohou členové konventu vysmát: Kde máte tu křesťanskou většinu, když mezi vašimi reprezentanty, které jste si svobodně zvolili, máme rozhodující většinu my,

Pokračování na str. 5

Marnost nad marnost

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Život člověka není zajištěn tím, co má

Jestliže se neděle stala pro tebe opravdovým dnem radosti z Kristova vzkříšení, využij dnešního dne, abys tuto radost přenesl i do svých všedních dnů. Načerpěj z nedělní oslavy tolik poznání a síly, abys i uprostřed všednosti a každodenní práce dokázal myslet především na to, *co pochází shůry*. Pros Duch Svätého, aby ti pomohl vykročit *cestou pravého poznání*, že tvůj život má tento jediný smysl: *obnovit svou podobu se svým Stvořitelem*.

Tento svět ti s neúnavnou horlivostí staví před oči znepokojujícím způsobem nejruznější idoly, abys je následoval. Ale tys byl přece stvořen ke zcela jiné podobě. Může být něco vznešenějšího a významnějšího než být podoben Bohu?⁽¹⁾ Podobat se čemukoliv jinému není nic jiného než *modloslužba*. Žít životem, který je *s Kristem skryt v Bohu*, to je přece tak vznešený stav, že opravdu stojí za to umrtvit všechno pozemské. Podívali se dobře pod povrch všeho, čím by tě svět chtěl tak štědrě zahrnout, zjistíš, že za tím vším nestojí nic jiného než *zlá žádostivost a chamtivost*.

Nejvyšším ideálem pozemského člověka je zbožňování pozemských statků. Majetek je opravdovou modlou, bohem tohoto světa. Právě na toto nebezpečí chce Pán důrazně poukázat. Dává mu k tomu příležitost jeden člověk, který přichází za Ježíšem s neobvyklou žádostí: „Mistré, pomoz mi urovnat spor o dědictví!“

Byl jsi mnohokrát svědkem, jak Pán přijímá prosebníky nejruznějšího druhu: přišli za ním slepí, ochrnutí, malomocní, posedlí zlým duchem, zarmoucení rodiče, a nikdo neodesel s prázdnou. Proč nechce vyhovět člověku, který si stěžuje, že ho poškozují nespravedlnost jeho sourozence?

Je to proto, že Ježíšovo království není z tohoto světa. S tímto světem a jeho zásadami nechce mít nic společného. Boží království zakládá svou spravedlnost na jiném základě a o tom chce dnes znovu poučit své posluchače.

V tomto světě, který se klaní modle mamona, je hlavním cílem kupit majetek a k tomu slouží také jeho nástroje moci a práva. Lidé tohoto světa se pokládají za tím moudřejší, dovednější a úspěšnější, čím více majetku se jim podaří nashromáždit. Nedbají při tom na to, že toto nakupené jmění *za všechno namáhání a snahu* nepřináší nakonec uspokojení

a opravdovou radost, ale nepokoj a starosti, probouzí závist, chamtivost, rozepře a zlobu. *Ani v noci si neodpočine jejich srdce*. Ježíšovo království však nepotřebuje řešit majetkové rozepře. Má zcela jiné *stodoly a sýpky*. Ukládají se v nich opravdové poklady, které nevyžadují zámky, strážce ani bezpečnostní opatření, protože je neohrožuje ani rez, ani moli, ani násilníci či zloději.⁽²⁾ Ti, kteří přesto raději shromažďují jenom do svých stodol a na svá důmyslně zajišťovaná konta, neplatí v jeho království ani za moudré, ani za chytré. Pán je dokonce nazývá *blázny*.

Ačkoliv bohatci sami si s tím ve své zaslíbenosti nedělají starosti, je u nich v nebezpečí něco mnohem většího než pozemské statky a pozemský život. Před Bohem může být člověk tím více ohrožený, čím více vlastní na této zemi.⁽³⁾ Co tedy je třeba udělat?

Je třeba *svléci ze sebe starého člověka s jeho počínáním*. Místo sobecké hrabivosti očekává Pán od svých učedníků vstřícnou a velkodušnou solidaritu a štedrost. *Starý člověk* myslí jen na sebe a na zajištění svého blahobyty. *Nový člověk* se nezatěžuje starostmi, co bude zítra, když už dnes je kolem tolik bližních, kteří nevědí, co si počít. Právo a spravedlnost Božího království spočívá v tom, že jeho moudří poddaní více než na sebe myslí na potřebné. Můžeš se spolehnout na Pánovo slovo: když budeš hledat nejprve *tuto spravedlnost*, všechno ostatní ti bude přidáno⁽⁴⁾. Jen si vzpomeň na otázku, kterou položil Ježíš svým učedníkům, když se vrátili z první apoštolské cesty: *Když jsem vás poslal bez měšce, bez mošny, měli jste v něčem nedostatek? Odpověděli: Ne, v ničem*.⁽⁵⁾

Pokud se ti zdá, že nemáš ještě odvahu vykročit za Ježíšem *bez měšce a bez mošny*, můžeš prosit alespoň o tuto odvahu. Jen ten, kdo překročí práh bezmezného důvěry, pozná skutečnou svobodu Božích dětí. Pak si teprve uvědomíš, jak zbytečně tě zatěžují všechny *pozemské* starosti, když přece patříš *k lidu, kterému on pase, k stádu vedenému jeho rukou*.⁽⁶⁾ Ve společnosti, kde nikdo neshromažďuje jen pro sebe, ale myslí i na druhé, nikomu nebude nic scházet. Vstoupit uvědoměle do tohoto království opravdové lidské solidarity znamená zcela konkrétně *obnovit svou podobu se svým Stvořitelem*.

Nezatvrzuj své srdce a uposlechni jeho hlasu. On je náš Bůh!⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gn 1,26; ⁽²⁾ srov. Mt 6,20;

⁽³⁾ srov. Mt 19,24; ⁽⁴⁾ srov. Mt 6,33;

⁽⁵⁾ Lk 22,35; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 95;

⁽⁷⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Kaz 1,2;2,21–23

Marnost nad marnost – praví Kazatel – marnost nad marnost, všechno je marnost. Vždyť se stává, že někdo pracuje moudře, rozvážně a úspěšně, a nakonec to dá do vlastnictví jinému, kdo na tom nepracoval. I to je marnost a velké zlo. Co má člověk za všechno svoje namáhání a snahu, s níž se plahočí pod sluncem? Ano, po všechny dny má jen starosti; trápení je jeho zaměstnáním, ani v noci si jeho srdce neodpočine. I tohle je marnost.

2. čtení – Kol 3,1–5.9–11

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě. Umrtvěte proto všechno, co je ve vašich údech pozemského: smilství, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a chamtivost, která je modloslužbou. Neobelhávejte jeden druhého. Svlečte ze sebe člověka starého s jeho počínáním a oblečte člověka nového, který se obnovuje k správnému poznání, aby se podobal svému Stvořiteli. Tady už není Řek nebo Žid, obřezaný nebo neobřezaný, barbar, Skyta, otrok nebo člověk svobodný, ale všechno a ve všem je Kristus.

Evangelium – Lk 12,13–21

Někdo ze zástupu požádal Ježíše: „Mistré, řekni mému bratrovi, aby se rozdělil se mnou o dědictví!“ Odpověděl mu: „Člověče, kdo mě ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“ Potom jim řekl: „Dejte si pozor a chraňte se před každou chamtivostí. Neboť i když má někdo nadbytek, jeho život není zajištěn tím, co má.“ Pověděl jim toto podobenství: „Jednomu bohatému člověku se na poli hojně urodilo. Uvažoval tedy sám pro sebe: ‚Co mám udělat? Vždy už nemám, kam svou úrodu uložit! Tohle udělám, řekl si, ‚strhnu své stodoly, vystavím větší a tam složím všechno své obilí i své zásoby. Pak si mohu říci: Máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, vesele hoduj!‘ Bůh však mu řekl: ‚Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil?‘ Tak to dopadá s tím, kdo si hromadí poklady, ale není bohatý před Bohem.“

Jde o poselství z Fatimy

Chci vám podat zprávu o přednášce, která se uskutečnila v únoru tohoto roku v blízkosti města St. Cyr v největším vzdělávacím středisku pro důstojníky francouzské armády. Přednášky se zúčastnilo více než 200 důstojníků a kadetů. Řečníkem byl Dr. Maurice Caillet, dřívější významný člen zednářské lóže. Tento lékař, který pochází z hluboce protiklerikální rodiny, která přímo nenáviděla všechno katolické, byl dlouhá léta členem zednářské lóže a dosáhl v ní 18. stupeň zasvěcení.

Dr. Maurice byl gynekologem v nemocnici v Rennes. Jeho žena vážně onemocněla a zůstala zcela ochrnutá. Po více než roce s ní odcestoval do jedné lázně s teplými prameny v Pyreneích v naději, že jeho žena se opět bude moci postavit.

Když lázeňská péče nepřinesla žádné zlepšení, vrátili se domů a jejich cesta vedla kolem Lurd. Ačkoliv lékař nevěřil v Boha, zavezl ženu do Lurd, protože se utěšoval nadějí, že by jí koupel v lurdských pramenech mohla pomoci.

Bylo to již v zimě a bylo velice chladno. Zatímco jeho žena čekala na koupel, stál venku ve studeném větru. Rozhlížel se kolem sebe, zda by se někam nemohl schovat, a objevil jedny dveře. Když vstoupil dovnitř, zjistil, že se ocitl v kapli, kde kněz sloužil mši svatou. Protože se však chtěl zahřát, zůstal zde. Když došlo na evangelium, slyšel text ze svatého Matouše: „Tlučte a bude vám otevřeno.“ Tato Ježíšova slova byla úplně shodná s tím, co musel vyslovit, když chtěl dosáhnout vyššího stupně v zednářské lóži. Velice ho vzrušilo, že se k tomu používá text z evangelia. Současně slyšel zcela zřetelně hlas: „Doufáš, že tvoje žena se uzdraví, ale

co uděláš ty?“ To na něho zapůsobilo tak silně, že ihned po mši vyhledal kněze a řekl: „Chci být pokřtěn.“ Kněz mu vysvětlil, že se na to nejdříve musí několik měsíců připravovat.

Zdravotní stav jeho paní byl po lurdské koupeli úplně stejný jako předtím. Ale jakmile se dr. Caillet vrátil do Rennes, odešel z nemocnice, protože nechtěl dále provádět potraty. Jako svobodný zednář byl dosud velice aktivní při prosazování propotratových zákonů.

V den jeho křtu byla jeho žena náhle úplně uzdravena. Od té doby koná četné přednášky o svobodném zednářství a zdůrazňuje, že právě ono je odpovědné za všechno zákonodárství v rozvodech, potratech, homosexuálních svazcích, o odluce církve od státu, o proticírkevních školních programech atd.

Řekl také, že více než 100 nejvyšších politiků a úředníků jsou členy lóží s vysokými stupni zařazení. Když vystoupil z lóže, byl jeho život ohrožen. Rozhodl se nicméně provádět všude ve

Francii přednášky o velkém nebezpečí, jaké představuje členství v zednářských lóžích. Stal se tím velice známý, a pokud by se mu něco přihodilo, všichni by věděli, že za tím stojí svobodní zednáři.

Vyprávěl také o tom, že je pro něho nepochopitelné, že si ho Spasitel povolal k velké milosti víry po životě plném nenávisť vůči Církvi a po všem tom, čeho se dopustil.

Jeho dojemné obrácení má přispět k vysvětlení pozadí, proč evropská ústava odmítá zmínku o Bohu, proč mají být z veřejného života odstraněna všechna znamení náboženské příslušnosti a náboženství prohlášeno za zcela soukromou záležitost.

Na jedné straně zde působí organizace, která se prosazuje ve společnosti intenzivní propagandou. Na druhé straně nachází tato organizace ve společnosti zbavené Boha nejlepší půdu pro uplatnění svých metod.

Ministerský předseda Baden-Württembergu řekl v Mnichově, že zmínka o vztahu k Bohu je pro evropskou ústavu nepřijatelná. Jeden britský liberální politik prohlásil: „Bůh se ve svobodnomyslné moderní ústavě k ničemu nehodí.“

Že příčinou takového rozhodnutí je široce rozšířená mentalita, vysvětluje nám slavný autor „Souostroví Gulag“ Alexander Solženicyn: „Jako dítě jsem slyšel, jak staří lidé vysvětlovali neslychané otrěsy, které postihly Rusko: »Lidé zapomněli na Boha. To je příčinou všeho.« Dnes, kdy jsem půl století zpracovával dějiny naší revoluce, která pohltila 60 milionů lidských životů, nemohu hlavní důvod popsat jinými slovy než: »Lidé zapomněli na Boha. To je příčinou všeho.« Ani pro celé dvacáté století nemám jiné vysvětlení.“

Solženicyn se dále domnívá, že víra na Západě není ohrožena zvenčí založeným požárem, nýbrž vnitřním rozvratem, což je ještě nebezpečnější. Zlo spočívá více v lidských srdcích než v politickém systému. Zde je hlavní klíč k našemu bytí nebo nebytí.

Sám člověk si svým egoismem uvazuje smyčku kolem krku. Západní společnosti stále více ztrácejí pojem o vyšším smyslu života a oddávají se honbě za smyslovými a materiálními požitky.

Jestliže západní společnost během jedné generace hluboko klesla, pak nyní se řítí nenávratně do záhuby. Mnozí učitelé vychovávají mládež v nenávisti ke společenskému řádu a lehkomyšlně je přenechávají bezbožnosti.

Je to paradox: čím obsáhlejší jsou lidské svobody a čím více rostou sociální jistoty a blahobyt, tím více přibývá ve společnosti nenávisti a touhy po pomstě a ty ničí bezpečnost naší společnosti. Již celá desetiletí hledá naše společnost marně východisko ze svých stále rostoucích problémů, a to je důkaz, že záchrana nespočívá v materiálním nadbytku a úspěšných obchodech.

Zachránit nás může jen to, že se chopíme nabízené milosrdné Boží lásky – záchranné ruky, kterou lehkomyšlně a lhotejně odstrkujeme: „Lidé

zapomněli na Boha. To je příčinou všeho.“

Odpad od Boha je hlubokou příčinou povrchnosti a lhostejnosti, které potlačují vědomí viny, vytvářejí klamnou sebejistotu a brání vrátit se v lítosti ke Stvořiteli. „Zemřete ve svých hříších,“ říká Spasitel třikrát sebevědomým farizeům, protože odmítají nabídku spásy.

Takové je také poselství z Fatimy jako nabídka nebe pro Církev: „Jestliže se obrátíte...!“ abyste odvrátili neštěstí a dosáhli pokoje a požehnání pro celé lidstvo.

„Zatmění slunce víry vrhá svůj stín na mnoho zemí kontinentu,“ řekl Svatý otec před nedávnem. Podobně se vyjádřil biskup z Lugana: „Dnes převládá lhostejnost. To vede ke zmatku. Hlavním nepřítelem Církve není ani nepřátelství k náboženství nebo ateismus, nýbrž lhostejnost: Je mi to vlastně jedno, zda Bůh existuje, nebo ne.“ Zavládlo zatmění slunce víry, protože mnoho Evropanů ztratilo smysl pro Boha a náboženské dědictví, a proto žijí bez naděje a bez orientace.

„Evropa, která opustila Boha, vede ke společenskému rozvratu, mravnímu zmatku a politické nejednotě,“ řekl Svatý otec. Dále říká, že lidská hloupost a povrchní nediskriminační myšlení nesmí připravit budoucí generace o naději.

„Frankfurter Allgemeine Zeitung“, jeden z největších německých neutrálních deníků, k tomu napsal: „Co je Evropa, čím musí EU být? Odpověď je možno dát jen ve dvou rovinách: fyzické a metafyzické. O prvním aspektu neexistuje žádná jednotna a o druhém není jasno. Evropský parlament odmítá vztah ke křesťanství nebo k židovsko-křesťanské tradici. Ani zmínka o Bohu nebyla připuštěna. Tak promarnil parlament EU šanci, dát Unii ducha a poslání...“

Fatální důsledky takového duchovního postoje vyplývají z prohlášení francouzského

prezidenta, ke kterému se připojil i německý spolkový prezident, když prohlásili, že jakákoliv znamení náboženské příslušnosti musí zmizet z veřejného života. Náboženské přesvědčení je ryze soukromá záležitost.

To všechno není náhodné. Demokracie, která vyzvedává svobodu a rovnost jako nejvyšší hodnoty, staví se zde tyranicky proti nejzákladnějším lidským právům. Politikové, kteří se domnívají, že tím, jak opomíjejí Boha, slouží právu na svobodu, nemají ve své zaslepenosti představu, jakému duchu to propadli ve svém boji proti Bohu a proti Kříži, který je znamením vykoupení a svobody.

Dostojevský řekl o Francouzské revoluci, která byla plná nenávisti vůči Církvi: „Revoluce musí nutně začít ateismem.“ Nejvyšší soudce Vatikánu kardinál Pompeda položil otázku: „Jakým právem může někomu stát zakazovat, aby nosil oděv jako znamení své náboženské příslušnosti? Takovým znamením má být prosazena nikoliv světonázorová neutralita, nýbrž nové náboženství laicity.“ Obavy kardinála, že zákonem, který byl vyhlášen ve Francii, mohou být ovlivněny i jiné státy, se ukázaly jako oprávněné, protože německý prezident rovněž vystoupil s požadavkem zakázat muslimský šátek i katolický kříž a řeholní oděv. Tak bude podle kardinála laicita nikoliv symbolem svobody, nýbrž popření svobody. Někteří kardinálové pak reagovali následovně: křesťanství není soukromou věcí, nýbrž veřejnou záležitostí. V souladu s Pascalem se kardinál Meisner domnívá: „Člověka je možno pochopit jen tehdy, když existuje Bůh. Proto je náboženská svoboda základem všech ostatních lidských práv ve světě. Člověk je stvořen jako společenská bytost, proto není žádný křesťan sám bez spolukřesťanů. Musí mít tedy možnost vyznávat svou víru, jinak ustrne.“

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kteří Boha v Evropě nechceme? K jakému křesťanství se to vlastně hlásíte? Většina z vás si chce zachovat křesťanskou nálepku, ale ve skutečnosti si přeje právě takový způsob života, jak si dovoluujeme žít my: shromažďovat, jíst, pít a hodovat do sytosti. Nastala doba, kdy je třeba provést velké zpytování svědomí. Kde se vlastně nacházíme? Na tvářnosti současné společnosti máme všichni svůj podíl, za který neseme odpovědnost před Bohem.

Jak to půjde dál? Mohli bychom rozvíjet apokalyptické scénáře budoucího vývoje. Proč se však opírat o fantazii, když historie, v jejímž středu se nacházíme, se už tady jednou odehrála? Evangelium už stálo na pranýři na mém svém počátku. Velká většina kdysi chodila za Kristem, dokonce volali „Hosana!“, ale když přišlo do tuhého, buďto se zbaběle rozutekli nebo hlasovali pro Barabáša. Boží Syn byl za své poselství postupně zabit. Ale již třetího dne slavně vstal. Než zemřel, vyzval nás, abychom ho následovali, přijali na sebe svým způsobem to, co on prožil. To se netýká jen jednotlivců, ale i mystického Těla jako celku. Je na tomto světě, aby bylo za svět obětováno. Nepřátelé volají jako před dvěma tisíci lety: „Pryč s ním!“ Ale i když jeho mystické Tělo ukřižují, on je v tom všem s námi. Jeho zmučené Tělo opět slavně vstane a s ním ti, kteří jsou s ním a v něm, ať už žijí nebo mrtví. Nezvítězí početní převahou, ale věrností těch, kteří jsou skutečně Kristovi.

Ti budou tedy nejdříve ukřižováni spolu s ním. To je naše

reálná budoucnost. Jak se na ni připravit? Tak jak on: „Otče, nemá, ale tvá vůle se staň!“ Musíme se jako on naučit přijímat Otcovu vůli ve všední každodennosti. Kdo je věrný v maličkostech, bude věrný i v tom velkém a rozhodujícím.

Jsmo tu jako on, abychom i za cenu svého života vydali svědectví pravdě, celé a nezkrácené, nepřizpůsobené. Celá pravda je ta, že nestačí se o Bohu zmínit v ústavě, je třeba Bohu vrátit jeho místo v jednotlivcích i ve společnosti, s Bohem a v Bohu žít. Člověk bez Boha je něco jako malformace, jako něco neduživého a společnost bez Boha je nebezpečná nenasytná šelma.

Pro ty, kteří Boha opustili a zradili, neuvěřili v jeho milosrdnou lásku a odmítli ji, by bylo lépe, kdyby se vůbec nenarodili. Pro jeho milující Srdce je každý odchod a odpad něco jako bolestivá amputace. Proto chce všechny přitáhnout zpět na své svaté Srdce.

Těm, kteří uvěří a vytvrávají, dává moc stát se Božími dětmi a spoludědici. Ježíš je náš společný Střed, náš Život, naše všechno. Naše společenství tedy není něčím, co si vytváříme mezi sebou, ale je to v prvé řadě společenství s ním a v něm. Jen on nás v jednom Duchu skutečně spojuje. Je to společenství více než reálné: eucharistické. Eucharistie je dar a oběť. Největší Boží dar je tento: být spolu s ním obětován. a pak spolu s ním oslaven. Za život světa. Kde je naše místo?

-red-

Dějiny 20. století nám ukázaly, čeho je schopen člověk, když je náboženství jeho soukromou věcí. Kde není Bůh, tlačí se člověk na jeho místo. Víra v Boha relativizuje lidské nároky, protože lidská autorita se musí řídit Božími zákony.“

Je úkolem Církve podávat světu k jeho spáse svědectví o Bohu. Běda světu, kde je Církev kvůli strachu bez profilu,

kde její poselství je bezobsažené, její cesta nedává jasnou orientaci. Pak není možno svět zachránit. Bůh nám nicméně posílá na pomoc Matku svého Syna, které svěřil osud světa, jak řekla v La Salettě. Neodmítejme tuto její pomocnou ruku!

Z-sks- 27/2004
přeložil -lš-

Hle, Srdce, které lidi tolik milovalo

Markéta Marie Alacoque je privilegovaná světice, která podobně jako apoštol Jan nejen mystickým způsobem spočívala na Božském Srdci, ale byla také pověřena, aby zdůraznila jeho evangelium lásky a tak přispěla k tomu, aby *Církev a svět uznaly a přijaly tuto lásku, sdílely ji a její pramen a oplácely ji Pánu.*

Je to poselství, které bylo svěřeno této řeholnici, mystické Kristově nevěstě; poselství, které má své kořeny nejen v Janově evangeliu, ale také ve spisech Starého zákona a v nekonečnosti Boží lásky. Ve velkých těžkostech, ve kterých se lidstvo ocitá, protože zapomnělo na svého Boha, je více než naléhavé znovu objevovat *horoucí přítomnost zachraňující Lásky.*

Život sv. Markéty Marie

Markéta Marie Alacoque se narodila za krále Ludvíka XIII. v červnu 1647 ve Vérosvres u Charollais v bohaté rodině venkovského původu. Její otec byla notářem. Byla pátou ze sedmi dětí. Bezprostředně po narození byla pokřtěna a k prvnímu svatému přijímání přistoupila jako desetiletá: to byl její *vstup do eucharistické nekonečnosti.* V době jejího těžkého dětství (do osmi let jí zemřel otec, dvě sestry a dva bratři) po krátkém pobytu v penzionátu v Charollais, kde byla velice přísně vychovávána, pocítila povolání k řeholnímu životu: nejdříve od Panny Marie, která jí uzdravila z velmi těžké nemoci, a pak od Ježíše, který jí řekl: „Chci tě mít zde v klášteře Paray-le-Monial.“

Během těchto let utrpení a skrze toto utrpení jí Ježíš těší a připravuje pro *mimořádné mystické milosti ve spojení s jejím posláním* a dává jí tušit tyto milosti.

Ve 22 letech přistupuje ke svatému biřmování a přijímá přitom jméno Marie. Vstupuje k sestram Navštívení Panny Marie v Paray, a to nikoliv bez těžkostí a zkoušek všeho druhu, protože ďábel jí ztěžuje každý krok. Sestry Navštívení Panny Marie jsou kongregace, kterou v roce 1610 založil sv. František Saleský a jeho duchovní dcera Jana Františka Frémont de Chantal,

pozdější světice sv. Františka de Chantal. Sestry žijí podle řehole sv. Augustina. Ženevský biskup dal sestram toto životní pravidlo: „Zásluha kříže spočívá nikoliv v jeho tíži, ale v způsobu, jak ho neseme.“ Paray byl založen v roce 1626 jako 26. klášter této kongregace.

V srpnu 1671 složila novicka Markéta Marie své řeholní sliby a 2. listopadu se zasvětila Ježíšovu Srdci jako oběť. 6. listopadu, v den, který znala již od svého dětství, složila *slavné sliby* ve věku 24 let.

Celý její řeholní život je dějinami duše, kterou Ježíš obdařil vynikajícími milostmi vzhledem k nárokům své lásky, aby si z ní vychoval hlasatelku svého poselství: pro její století a pro další stáletí, pro její klášter, pro Francii, pro Církev a pro svět.

V roce 1685 požádal ji její duchovní vůdce, aby zapsa-

la svůj životní příběh, i když to vzhledem ke své pokoře nedělala právě ráda.

Zcela strávená žarem božské lásky a svou úplnou obětí zrodila se pro věčný život 17. října 1690 ve věku 43 let.

Povolání k lásce Ohrožená láska

Ježíš vychovává neúprosně – nikoliv však bez milosrdenství – srdce Markéty Marie, aby je učinil podobné svému Srdci a aby mohla být jeho svědkyní a skrze toto svědectví učinila věrohodným Boží poselství, které nám má předat.

Plni vděčnosti můžeme konstatovat, že Ježíš si vyhrazuje právo vést Markétu Marii bezprostředně po své vlastní cestě, i když jí vybral zvláštní duchovní vůdce, jako např. sv. Claude La Colombière. Tím chtěl ukázat svou zvláštní a bezmeznou lásku, kterou chová ke každému člověku, a svatost, které může dosáhnout každý, kdo koná Boží vůli, která nevyhnutelně vede

Sv. Markéta Marie Alacoque

skrze kříž. Klaněním hodná Trojice se jí zjevila a Otec k ní promluvil: „Hle, moje dcero, uděluj ti stejný dar jako svému milovanému Synu.“ „A já,“ řekl Syn, „já tě na něho přibiji, jako jsem byl přibit já.“ A Duch Svatý jí řekl, že On, který není nic jiného než láska, ji bude očišťovat a drtit. Proto měla mnoho zjevení nejsvětějšího Srdce v podobě planoucího slunce nebo v doprovodu znamení jeho umučení. **Rána Ježíšova Srdce, o které Markéta hovoří, je znamením nekonečné lásky, jakou nás miluje,** protože se zdá, jako by Pánu utrpení a smrt na Kalvárii a tato nevýslovná a nevyčerpatelná láska nebyla dostatečným vyjádřením. Probodené Srdce Vykupitele nemá jiný význam: ztrácí se v oceánu lásky.

Toto poselství podle božského přání apeluje na tvory, aby se připojili k dosti učinění, a to ve spojení s prvním přikázáním: „Miluj svého Pána, svého Boha, klaněj se mu a miluj ho více než všechno ostatní“: poselství požaduje výslovně prožívanou svatost, nikoliv jen jako osobní zkušenost a jako dar božské lásky, která se rozděluje mezi bratry jako „horizontální“ svatost, nýbrž jako svatost „vertikální“, jako výraz **lásky zpět odevzdávané Ježíši,** protože jedna forma bez druhé není možná tak jako podoba kříže. To je to **nové** a to je charakteristické pro **pravost** velkých zjevení, která se uskutečnila v letech 1673–1675.

Abychom pochopili jádro tohoto poselství, musíme se vrátit do duchovního klimatu tehdejší

PRAMEN LÁSKY

Přicházejte co nejčastěji, abyste se mi klaněli, klanějte se ranám mého srdce, abyste byli s ním, děkovali mu a milovali ho.

Dělejte to spolu a jeden za druhého. Modlete se v Hostii k mému Srdci, ve kterém dále pulzuje mé utrpení a umírání v obětující a darující se lásce, tajemně se stravující z lásky k Otci.

Každá kapka z mé svaté rány je kapkou lásky shromážděné v mém Srdci a v odevzdanosti Otci se opět stává pramenem lásky.

Odnášejte si milosti z tohoto nevyčerpatelného pramene mých ran, z mého otevřeného Srdce.

Čím více si odnášíte, tím více může z mého Srdce proudit.

Každá kapka obsahuje žár celé lásky, každá kapka postačí, aby dala všechno, protože vstoupila do Otcova Srdce.

A váš Otec čeká na to, aby mohl všechn nemocný a nezdravý život uzdravit a obnovit.

Sestra Františka Marie od Ukřížované Lásky

PODIVNÝ ROZSUDEK EVROPSKÉHO SOUDNÍHO DVORA PRO LIDSKÁ PRÁVA

Tento soudní dvůr odmítl přiznat nenarozenému člověku jeho vlastní lidská práva. Odmítl totiž stížnost jedné francouzské matky, která z důvodu lékařského pochybení přišla o své dosud nenarozené dítě. Zatímco lékaři prohlašují, že jsou schopni udržet při životě dítě narozené předčasně již v 21. týdnu, tedy dítě staré jen šest měsíců, soud neuznává lidská práva takovému dítěti. Jak zdůraznila Mechthilda Löhrová, předsedkyně křesťanských demokratů „Pro život“, představuje rozhodnutí soudu těžký zásah do života dítěte a rodiny a není v souladu s platnými zásadami o odškodnění chybného lékařského zákroku. Chyba lékaře v tomto případě je mnohem větší ztrátou a bolestí, protože způsobuje bolest a nenahraditelnou ztrátu dítěte, na které se matka těšila. Je to katastrofální signál pro novou Evropu. Svědčí o nedůstojné hodnotě, jaká se přikládá člověku. Ve 25 evropských zemích patří celkem 80 % obyvatel ke křesťanským vyznáním.

Kath-net

doby, kdy se proti duchu jansenismu postavili kromě sv. Františka Saleského a především sv. Jana Eudese mistři francouzské školy a Společnosti Nejsvětější Svátosti. Jansenismus se bál Boha a vzdaloval věřící od Eucharistie a svatého přijímání, zatímco kvietismus byl zvláštní formou víry ovlivněné Descartesovým racionalismem a byl předzvěstí tragédie osvícenství, které postavilo rozum proti víře a tělo proti duchu, člověka proti Bohu. To vedlo k základnímu omylu, jehož neblahé důsledky znovu nacházíme mezi našimi současníky. To, co je zde ve hře, ilustruje dialog mezi sv. Janem a sv. Gertrudou, který obsahuje jiné poselství Ježíšova Srdce:

„Když jsi při poslední večeři odpočíval na Ježíšově hrudi, necítilš kouzlo lásky tohoto tlukotu srdce?“

„Ano, potvrzuji, že jsem ho cítil. Jeho sladkost pronikala mou bytostí a moje duše začala planout.“

„A proč jsi úplně mlčel? Ani jediné slovo, které by k užítku duši odhalilo toto nevýslovné tajemství!“

„Moje poslání spočívalo v tom, oznámit mladé církvi vtělené Otcovo Slovo. Bylo vyhrazeno budoucím časům, aby pocítily onu sladkost milujícího tlukotu Srdce. Chladná bytost světa se ohřeje dotykem Boží něžnosti.“

Není proto náhoda, že první velké poselství vyzývající k následování se uskutečnilo právě 27. prosince 1673 na svátek sv. Jana Evangelisty.

Tři velká zjevení

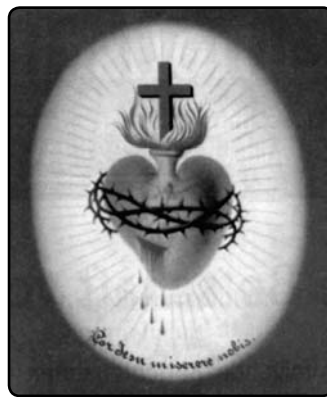
V onen den viděla Markéta Marie Krista a jeho Srdce jako rozpálenou výheň plnou vášnivě lásky ke každému člověku. Řekl jí: „Už nemohu dále vydržet a skrze tebe musím obohatit celý svět pokladem mých milostí a chránit ho před říší Satana.“

Jak odplatu žádá veřejnou úctu k této lásce, která nabývá podstaty Srdce z těla jeho vlastní osoby.

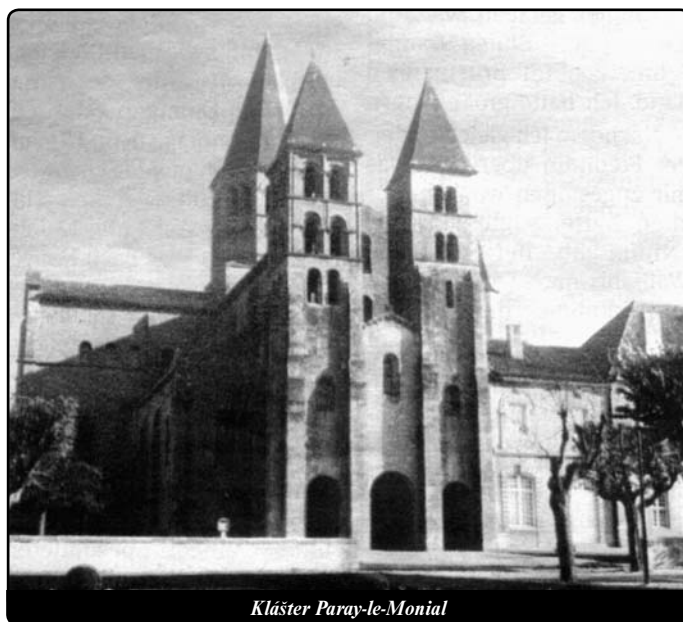
Druhé zjevení se uskutečnilo jeden první pátek v měsíci v roce 1674, tedy před 430 lety. Ježíš si stěžuje obdobně na lidskou nevděčnost a ustavuje **oficiální úctu své lásky o prvních pátcích v měsíci**, aby přivedl lidstvo k Eucharistii, „prameni a vrcholu křesťanského života“ (II. vat. koncil). Z toho důvodu řekla sv. Terezie z Avily jedné řeholní sestře, které se zjevila po své smrti: „To, co my činíme v nebi před Bohem, to máte dělat na zemi před Nejsvětější Svátostí.“ – Eucharistie je náš ráj na zemi.

Třetí vidění je **znovuoživení zjevení Božského Srdce Ježíšova lidstvu**. Ježíš řekl své důvěrnici: „**Hleď, to je Srdce, které li-**

di tolik milovalo, že se v žádném ohledu nešetřilo, nýbrž se vyčerpal a zmařilo, aby jim dokázalo svou lásku, a sklízí za to od většiny lidí jen nevděčnost skrze

neúctu a svatokrádeže, skrze chlad a pohrdání, které mi prokazují v této svátosti lásky. Nej-

Kláster Paray-le-Monial

bolestnější jsou pro mne srdce osob zasvěcených Bohu, která se k mně takto chovají“ (narážka na Konvent svatých).

Nato žádá Ježíš od církve ustanovení svátku ke cti svého Srdce, který se má slavit v pátek po oktávu Božího Těla.

R. 1685 obdržela Markéta Marie zaslibení, která jsou spojena s uvedenou úctou pod podmínkou, že věřící budou žít podle evangelia, jmenovitě podle osmi blahoslavenství.

Připomínka poslání Francie

R. 1689 píše Markéta Marie své bývalé představené matce Saumaisové, že je Ježíšova vůle, aby se tato úcta netýkala pouze prostých lidí francouzského království, ale aby ji vyzařoval **prvorozený mého svatého Srdce** v této zvláštní době ve Francii a v celém světě a aby spolupůsobil při šíření této úcty v celém světě.

To znamená, že ve stejné době, kdy Satan v tajných lóžích připravoval komplot revoluce proti říši lásky Ježíše Krista, Ježíš usiluje, aby udusil proud ďábelské nenávisti tím, že již předem skrze nejstarší dceru církve (Francii) chce vylít na svět proudy živé vody svého Srdce. Tento komplot byl ukován především pomocí zmíněného racionalismu, ale také ve jménu lidských práv, která byla prosazována proti božským právům, protože, jak již řekla sv. Jana z Arku, „v první řadě je třeba sloužit Bohu.“

Kromě „velkých zjevení“, která zde byla v podstatě uvedena, měla svěřice ještě mnoho dalších zjevení, vidění a vnitřních rozhovorů, které měla jednak s Nejsvětější Trojicí (v podobě tří mladých mužů, ozářených světlem), s Kristem, s Pannou Marií a světci, nebo také s ďáblem, který ji, podobně jako mnoho jiných světců, pronásledoval, kde mohl, s výjimkou čistoty, což bylo znamením ochrany, jakou jí poskytovala Matka Boží.

(dokončení)

Cyrlometodějská tradice

Přednáška kardinála Tomáše Špidlíka při jeho návštěvě
v Olomouci v sobotu 3. července 2004

Mluví se u nás o vícero tradicích: svatováclavská, husitská, masarykovská, atd. Každá z nich představuje nějakou ideu, kterou zastánci považují za autenticky českou. Tyto tradice nejsou ovšem stejně staré, stejně aktuální, stejně výrazné a neměnné. Co říci o tradici cyrilometodějské? Je zřejmě nejstarší. Ale musíme si přiznat, že nebyla dlouho ceněna jako aktuální a že i v nové době prodělala značný vývoj. Právě tento vývoj bych se pokusil nastínit podle různých period.

1. Oslavy tisíciletí příchodu Cyrila a Metoděje na Moravu a zvláště smrti sv. Metoděje – jejich národní ráz

Tyto oslavy zapadly do zvláštní situace v Rakousku-Uhersku. Byla tu právě silná tendence k centralizaci a germanizaci. To probudilo vření u národnostních menšin. Každá příležitost byla dobrá k výbuchu vlastenectví. Jeho zvláštní forma je austroslavismus a oživení panslavismu. Slované zjišťují, že je jich v Rakousku mnoho a že se s nimi nepočítá. Výrazy „bratři Slované“ se začínají ozývat na všech stranách a pronikají i do listů biskupů, jejichž autoři byli národnostně Němci. Ústřední výbor oslav na Velehradě začíná zvoláním: „Slované! Katolíci!“ Posílají se pozvání k ostatním Slovanům Rakouska a jejich zástupci jsou pak nadšeně vítáni.

Vídeňská vláda měla ovšem z těchto oslav obavy a potichu je bojkotovala. Liberální vídeňský tisk je bez pardonu zesměšňoval (*die Brüderlichkeit des Vašeks mit dem Hanák*). Přílišného vlastenčení se zalekli i biskupové a zdůrazňují „poklidné soužití“. Výbor pro velehradskou slavnost za předsednictví hraběte Schönborna vydal v únoru 1885 svolání: „Kéž naši krajané slovanští i němečtí toutéž měrou v poutích na Velehrad se účastní: neboť ač oba slavní světčové tito vším právem

nazývají se apoštoly Slovanův, mají nicméně i katolíci němečtí v Čechách podstatnou příčinu, aby je ctili jako muže, jimž obzvláště děkovati se sluší...“

Zvláště se cítil povolaný litvodu na horké hlavy olomoucký kardinál Fürstenberg, protože v Olomouci byla situace mezi českým a německým klérem napjatá: „Milovani diecesáni moji! Následujtež příkladu svatých věrozvěstů svých a buďtež, ať mluvíte jazykem jakýmkoli, vespolek snášenliví... Prozřetelnosti

Boží se zalíbilo, že mně svěříla drahocenné dědictví sv. Metoděje, víru to svatou, abych ji u svého mileného lidu moravského střehl...“

Stejně píší i čeští biskupové: „Řídíce se dle učení Mistra Božského, vybizíme milované diecesány své bez rozdílu národností, aby společně k hrobu sv. Metoděje na Velehrad putovali.“

2. Objev Moravy – posílení národní identity

Pro Čechy se velehradská pouť měla stát jakýmsi objevným Moravy, které si v Praze nevšímali.

V Čechách se ustanovil výbor pro účast na velehradské pouti a vydal svolání: „Katolíci, Čechové! Nejdůstojnější biskupové čeští společným listem pastýřským ze dne 22. února t.r. vyzvali věřící, aby se účastnili slavností, kteréž na Velehradě moravském u hrobu sv. Metoděje, před 1000 lety zesnulého, konati se budou... Souvěrci naši moravští nás pozvali a my se srdcem radostiplným vyhovíme tomuto pozvání.“ Přišli tedy Češi a objevili Moravu.

Ta poznámka se nám dnes jeví jako banální, ale v té době měla daleko větší význam. V Praze už byla v plném proudu urbanizace. Diskutovaly se problémy socialismu, liberalismu. Když lidé z tohoto prostředí přišli na velehradskou pouť, užasli objevem zachovaného venkova, slováckých krojů, lidových slavností.

Časopis Blahověst je plný líčení pouti z Čech na Velehrad a nadšení nad zachovalostí kro-

jů a písní na Moravě: „Když je pouť v plném proudu, rozvíjí se před námi obraz neobyčejně pestrý a svěží. Mnohobarvý kroj moravských Slováků zastoupen je tu všemi svými odstíny..., i Haná se tu setkává se zbytky své malebnější minulosti... Mnohý krčí nad tím sice rameny a mluví pohrdlivě o křiklavé »strakatině« a »zálibě v ohnivých a nápadných barvách«, ale mně je i v té pestrosti stokrát milejší, než ty nepěkné a nicotné karikatury cizího měšťáckého kroje, jimiž na místě dřívější malebnosti novověká kultura znesvářila náš český venkov... »Oh, nepřítel evropské civilizace! Nepřítel pokroku!« zvolá snad někdo z vás. Nikoli! Protestuji ovšem, ale ptám se zároveň: Což musí za poklady rozumu, které národům přináší, bráti jim všechnu původnost a poesii? Což musí za poklady rozumu, které národům přináší, bráti jim poklady samostatné krásy? Či je ideálem a cílem pokroku lidského, aby celý svět přijal na sebe jedinou tvářnost, jediný střih šatu a způsob obydlí, jedinou řeč a jediný obyčej? Zdá se věru, Země, jež kdysi tolikerym a různotvárným půvabem kvetla, stárne patrně, odkvétá, šediví a snad přijde čas, kdy rozdělena bude celá ve čtverce polí jako šachovnice a kdy budou se po ní procházet lidé úplně stejné fazony jako figurky vysostruhované dle jediného vzoru. Básníkům a malířům příští doby nezávidím.“

Pozorujeme, že se tu starodávným stylem předkládá na-prosto moderní problém uchování národních a skupinových identit.

Toto objevení Moravy bylo i kulturní setkání s lidmi jako Křížkovský, Sušil, mělo ohlas na umělce v Praze, jako byl Mánes, Aleš, kteří brali za vzor moravské kroje a archaizovali je pro celou českou minulost.

3. Posílení katolického vědomí

Perioda cyrilometodějských oslav spadá do probuzení anti-

klerikalismu v Evropě. V Německu je tzv. Kulturkampf. V Rakousku byly ve vídeňském parlamentu předloženy zákony, proti kterým 7. března výslovně protestoval Pius IX., který sám měl v Itálii co činit s Garibaldim. V českém prostředí pak se začalo neomylně tvrdit, že je jediná opravdu národní tradice hutská, protestantská, a ty názory už dominují v Praze. Proti tomu se ozve moravský tisk, který píše k úmrtnímu dni sv. Metoděje 6. dubna: „Nepřátelé naši se snaží, aby vlast naše připravena byla o všechna práva historická (jde tu o vídeňskou centralizaci)... A což můžeme očekávat od katolíci od předloh zákonů pro církev! Právě nástupce a učedníky sv. Cyrila a Metoděje, jakož každého horlivého katolíka očekává jen pronásledování! V těchto smutných časech máme za to, že tím více musíme obracet zrak k posvátnému Velehradu a o zachování jakož i zvelebení jeho péči mítí musíme.“

Nastala tím zvláštní situace. Vídeň bývala symbolem katolictví proti heretickým Čechům. Nyní se však stává protiklerikální a ukazuje se, že pravá katolická tradice je u našeho lidu. Obhájcí tohoto uvědomění se stali především moravští kněží ze školy Sušilovy. Známe jeho pověstné vyznání o dvou spanilých kráskách, které zápasí o jeho srdce: „Církev a vlast, každá má mého srdce půl a každá má mé srdce celé.“

Sušil měl velký vliv na bohoslovce v seminářích, jejichž sdružení se jmenovalo „Růže Sušilova“. Bohoslovci olomoučtí z „Jednoty Velehrad“ koupili jako dar bazilice za 405 zlatých nové paramenty a píší: „Na Velehradě vzešlo světlo jasné víry svaté: sem tudíž právem se točí zraky všech Slávy synův, sem zřeli původcové jednoty naší, sem obraceli jsme i my zřetel svůj, pilně a snažně dokonávající, co předchůdci našimi počato. Církev a vlast jest a budiž heslem naším, pokud krůpěj kr-

ve v žilách proudit bude. Ke cti a slávě sv. patronů Cyrila a Metoděje i ku vzpomínce na zvěčnělého moravského pěvce národního dr. Františka Sušila věnován budiž první výplod upřímné snahy naší, prvotiny mladistvých sil našich – tato smuteční roucha mešní.“

4. Velká brněnská slavnost 25.–26. srpna: cyrilometodějská idea vstupuje do české sféry politické

Sušilův katolický směr se ovšem nelíbil českým protiklerikálům. Ti chtěli ovlivnit slavnost brněnskou. Napětí bylo takové, že vláda nařídila vojenskou pohotovost. Byli totiž pozváni i vedoucí české politiky, mezi nimi bylo mnoho pokrokářů. Ti však nakonec slavnost bojkotovali. Ale ovace nebraly konce, když se tu objevil Palacký, Rieger, Purkyně. Rieger si dal pozor na slova a mluvil jenom všeobecně o „politickém významu sv. Cyrila a Metoděje“. Zato Purkyně se dal prostě strhnout citem a všeobecným nadšením, jak se píše v tisku: „Staříček Purkyně v nevyváženém humoru svém moravskému národu na zdar připíjel.“

Zlatým hřebem slavnosti byl koncert v Lužánkách s Křížkovského sborem „Hvězdy dvě se z východu berou v slavném průvodu.“ Událost byla v národním životě tak pozoruhodná, že otrásla veřejným míněním. Založilo se „Dědictví“ k vydávání katolických knih. Tu se může připomenout i zapomenutá osoba Šebestiána Kubínka, jejich originálního lidového rozšiřovatele, který by byl dobrý patron katolické akce. Složilo se mnoho nových kostelních písní. Posílilo se katolické národní sebevědomí: „Kolik to bouří nad vlastní se sneslo, Velehrad víry bez pohromy stojí.“ Ohlasem těch slov je pěkný pastýřský list brněnského biskupa Bauera, který je plamennou výzvou, abychom zůstali věrni pravé české identitě, která je zakotvena v katolické

víře. Ohlas jeho výzvy převzali i čeští biskupové. „Nezapomeňme, že půda, ze které vypučela naše osvěta, je půda od křesťanských věrozvěstů vzdělaná, že je to půda křesťanská. Proti této svaté zjevené víře za našich dnů mnozí bojují udávající, že se nesrovnává s kulturou a vzdělaností, posmívají se jí jako bláznovství. Nedejte se mýlit!“ Dnes papež hájí křesťanskou identitu Evropy, tenkrát se hájila v Čechách.

5. Encyklika Grande munus 30. září 1880: idea cyrilometodějská proniká do univerzální církve

Jak bychom charakterizovali krátce tuto encykliku? Řekl bych, že tu došla cyrilometodějská idea do vědomí římské kurie, kde byla celkem pramálo známá. Co k tomu vedlo? Dvě aktuální situace: 1. otázka Slovanů ve střední Evropě, 2. situace katolíků na Ukrajině.

Ve střední Evropě, tj. prakticky v Rakousko-Uhersku, bylo mnoho Slovanů, ale příliš se s nimi nepočítalo ani církevně. Ale najednou si všimli v Římě, že tzv. věrně katolická Vídeň začínala dělat církvi mnoho potíží, zatím co slovanský živel začínal mít převahu v seminářích, v kléru, u řeholníků, objevili se i slovanští biskupové světového formátu, jako např. Strossmayer. Ve východní Evropě byli katolíci východního obřadu. Ale s přesouváním hranic ve prospěch carského Ruska tito katolíci začínali být ohroženi. V Moskvě byl vypracován plán, který měl tři hlavní body: 1. zrušit řád baziliánů, 2. označovat unii za národní zradu (fakticky se to opíralo o popoľšťování), 3. na latinská biskupství dosadit biskupy ochotné spolupracovat (např. Sestrzekiewicz-Bohusz). Katolíci na Západě si začínají uvědomovat, že musí pro východní katolíky něco udělat.

Kult sv. Cyrila a Metoděje se tedy v katolické církvi rozšiřuje a zdůrazňuje se katoličnost této

tradice a silný náznak k unionismu. Nebyl to ekumenismus. Tehdejší doba byla ve znamení misii. Slovanským katolíkům se naznačilo, že jejich misijní území ukazuje na východ.

6. Unionistické kongresy na Velehradě – idea cyrilometodějská vstupuje na pole světové katolické teologie

Bylo by dlouhé mluvit o unionistických sjezdech na Velehradě. Omezme se proto na některé poznámky. Myslím, že je to právě, co se teologové z mezinárodního fóra sešli na našem území a že k tomu dal hlavní iniciativu olomoucký arcibiskup.

Dá se říci, že tu byla jakási první průprava k dnešnímu ekumenismu? Jsou ovšem i dnes takoví, co dokazují, že je unionismus opak ekumenismu. Ostatně pravoslavní stále tvrdí, že uniaté jsou největší překážkou vztahů mezi katolíky a pravoslavnými. Ale mám k tomu jednu odpověď. Ptejme se nejdříve, co je základem ekumenismu na II. vatikánském sněmu. Není to přímo otázka, jak získat odloučené k sjednocení. Spíše se ptáme: Je náš vlastní pojem o církvi tak úplně správný, že nemůže zahrnout ty, kteří jsou od nás odloučeni? Když dnes prolistujeme stará Acta academiae velehradensis, najdeme tam, že tato otázka tam byla častěji položena a že to, co se tehdy řeklo, není ani dnes mimo aktuálnost.

Kromě toho je jisté, že vliv unionistických sjezdů zasáhl až do Říma. Dal podnět ke vzniku kolejí pro východní seminaristy a z Velehradu vyšel i hlas k založení římského Východního ústavu.

Jistý pokus o obnovení těchto kongresů byl v Americe, v opatství sv. Prokopa, pod vedením opata Ondráka, který se také zasazoval o beatifikaci arcibiskupa Stojana. K rozšíření cyrilometodějské ideje ve vědeckém světě ovšem také přispěly překlady Dvorníkových knih, zvláště za rozvíření diskuse o Fotiovi.

7. Iniciativy po druhé světové válce

Komunismus po druhé světové válce se stavěl násilně proti všemu, co jsme označili jako velehradskou myšlenku. Z druhé strany situace Ruska v politickém dění dala příležitost, že se na světových univerzitách rozmnožily katedry profesorů slavistiky a ti pořádali mezinárodní setkání. Cyrilometodějský ráz, pokud vím, měl jen jeden sjezd: v Salcburku r. 1963, organizovaný maďarským Slovákem Zagibou. Byla tam i úřední delegace z ČSSR, chovala se slušně a informovala o vykopávkách na Velehradě. Rozvířila se tam zase otázka Metodějova hrobu, ovšem bezvýsledně. Naopak dospělo se úspěšně k nalezení římských ostatků sv. Cyrila. Na tom měl hlavní zásluhu P. Boyle, dominikán od sv. Klimenta v Římě. Nalezené ostatky vložil do schránky, připravené Nepomucenem, do oltáře v horní kapli papež Pavel VI., který tomu faktu přikládal důležitost. Zapůsobila na něj velká pout' z Československa, která se uskutečnila nečekaně za Dubčeka právě ke 14. únoru.

Druhou římskou iniciativou se staly roční společné mše slovanských kolejí u sv. Klimenta 14. února. Iniciátorem této akce byl P. Olšr z Orientálního ústavu jako pozůstalý vedoucí velehradské Jednoty a postulátor blahorečení arcibiskupa Stojana.

9. List *Egrediae virtutis* Jana Pavla II. – Cyril a Metoděj, patroni Evropy

Je dobře upozornit na některé okolnosti, které předcházely. Jednou z prvních byla žádost kardinála Tomáška, ve které prosí papeže, aby se myslelo na budoucí jubileum Cyrila a Metoděje. Je to příležitost zdůraznit identitu křesťanství s dějinami a kulturou slovanských zemí. Tento motiv si uvědomil i sám papež, když se vrátil do Polska, po zkušenostech se světovou veřejností na svých cestách. Naznačil své mí-

Kardinál Tomáš Špidlík při slavnostní homilii o letošní velehradské národní pouti.

nění ve svém proslovu v Hnězdě při návštěvě rodného Polska. Po zkušenosti s ateismem mají naše národy možnost konfrontace s dnešní situací světovou. Práva a trvalá identita člověka začíná křtem. To platí pro jednotlivce i pro národy. „Křest ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého je ponoření do živého Boha, do Boha, který je (jak říká kniha Exodus), do toho, který byl a který přichází (Zj 1,4). Křest je začátek setkání, komunikace, společenství, k němuž je pozemský život jenom prologem a úvodem. Dokončení a plnost patří věčnosti... Křtem, který jsme dostali na počátku našich polských dějin, jsme si uvědomili autentickou velikost člověka: ponoření do vody je znamením k účasti na životě Nejsvětější Trojice, je to současně nenahraditelné potvrzení důstojnosti každého člověka.“ Ke křtu se musí vracet každý křesťan a také národy.

Třetí okolnost, která předcházela vydání listu, byla papežova cesta do Cařihradu, která měla zvláštní vliv na papežovo ekumenické smýšlení. Zapomnělo se na to, co se tam přihodilo. Papež asistoval při patriarchově liturgii. Po „velkém vchodu“ (řekli bychom před obětováním) vystoupil před ikonostas a podal patriarchovi kalich, s kterým se pak sloužila liturgie. Patriarcha ze své strany vložil papeži na ramena biskupskou štólu. Jde tu tedy o slavnostní veřejné uznání jednoty ve svátosti kněžství. Jsou-li mezikřesťanské vztahy dnes ve vývoji stagnace, je to na úkor nej-

důležitějších tajemství naší víry. V 3. a 4. čísle *Egrediae virtutis* čteme tuto myšlenku: „Díváme-li se na Evropu geograficky, jejímu rázu daly vznik, abych tak řekl, dvě křesťanské tradice. Protože nás II. vatikánský sněm vyzývá k jejich sblížení, prohlášení sv. Cyrila a Metoděje za patrony Evropy odpovídá tomu, co žádá dnešní doba. Jsme-li si vědomi té bohatosti, kterou různé národy mají, musí se jejich speciální charakter respektovat při hledání toho, co nás spojuje.“

Jak přijaly toto prohlášení neslovanské národy? Dost netečně. Měly a dodnes mají většinou názor, že se jich to netýká. Jak jim to přiblížit? O aktualitě cyrilometodějské tradice jsem nedávno mluvil na vysoké úrovni, bylo to při setkání ruského náměstka ministra kultury a italského ministra kulturních památek. Řekl jsem více méně následující: Starověký kulturní svět se po rozdělení na dvoji říši, západní a východní, začínal dělit, jednota kulturního světa se začala rozpadat. V 9. století už bylo schisma na spadnutí. Ale přihodila se nová situace.

Mezi obě části starého impéria se vsunula masa nových slovanských národů. Vystala tedy otázka, kam budou patřit: na východ, nebo na západ? Obě strany si je snažily přisvojit a posílaly k nim svoje misiónáře. Moravský Rastislav udělal odvážný politický krok: do země, kterou si už přisvojil západ, povolal misii z Cařihradu. To se nemohlo obejít bez konfliktů na církevním poli, tehdy od státního zřízení neodlučitelného. Cyril a Metoděj byli prozíraví a svatí, věděli, že se konflikt bez rostoucí papežské autority nevyřeší. Vydali se tedy na cestu do Říma. A tam se stalo něco, co bylo zřejmé z vnučení Ducha Svatého. Papež pochopil, že by se mohli stát Slované třetí mocností světa, mostem mezi znepřátelenými bloky. Dostali tedy naši věrozvěsti zvláštní privilegia k vytvoření nezávis-

lé slovanské církevní provincie. Víme, jak to skončilo. Nebudeme hledat, kdo všechno má na tom vinu. Zůstal tu fakt, že svět už byl tehdy tak rozdělen, že i Slované, kteří měli být mostem středu, se rozpadli na Slované západní a východní.

A jaká je situace dnes? I dnes jsou ve světě velké znepřátelené bloky. V situaci Velké Moravy je celá Evropa, která by se měla stát středem a mostem smíření. Ale musí si být nejdříve sama vědoma celé své bohaté křesťanské minulosti, která je východní i západní. Nejsou si svého poslání dobře vědomi ani Slované sami. Při vytváření staré Evropy byli pokřtěni naposledy jako dělníci na vinici z polední hodiny. Takoví jsou podle velkých ruských myslitelů i dnešní Slované. Byli příliš exklusivně západní nebo východní, ale nerozvinuli ještě dobře vlohy dané od Boha jim samým.

Nejenom každý člověk, ale i každý národ má poslání od Boha pro svět, píše Solovjov a dodává prorocky: co dali světové Církvi Židé, víme; stejně tak je nám známý přínos Řeků, Římanů, latinských a germánských národů; co dali světové Církvi Slované, se zatím neví, jejich hodina tedy má právě přijít. Prorocké vize jsou vždycky záhadné, ale stojí za uváženou. Když mluvím i sám papež o dýchání oběma stranami plic, když on sám rozhodl, aby jeho první návštěva v zemích po pádu totalitarismu byla na Velehradě, když generál jezuitů svolává setkání jezuitů pracujících v ekumenismu na Velehrad, kde se uctívá obraz Matky Unie, jsou tu jakési zvláštní náznaky, že jsou lidé, kterým prorockví Solovjevo něco v duchu říká. A zdá se, že se množí.

Při této příležitosti je vhodné připomenout výrok o „dvou stranách plic“, kterého papež a po něm svět začal užívat. Použil ho ruský básník a filosof V. Ivanov, který umřel v Římě a byl také profesorem Orientálního institutu. Ten složil v bazilice sv. Pe-

Církev a antisemitismus (2)

tra u oltáře sv. Václava, svého patrona (k jehož počtě jako světla dvou církví napsal pěknou báseň) vyznání příslušnosti ke katolické církvi bez toho, že by se zřikal své pravoslavné tradice. To mu umožňuje, jak napsal, dýchat oběma stranami plíc. Americká univerzita Yale uspořádala v Římě kongres k jeho počtě, účastníci byli také přijati při zvláštní audienci u papeže, kterému Ivanovův syn připravil námět k proslovu. Tam byl výraz „dýchat oběma stranami plíc“. Papeži se tak zalíbil, že ho začal častěji užívat. Všeobecně se vžil.

10. Encyklika Slavorum apostoli – 2. června 1985

Hlavní myšlenka poselství zde je ta, která dodnes leží na srdci papeži: evangelizací Slovanů dostala Evropa svůj definitivní křesťanský ráz. Nesmí se ho zřící, zřekla by se své vlastní identity a své kultury.

11. Uskutečňování spojené Evropy – otázka, jaký přínos zde má být od slovanských národů, konkrétně od Čechů

Téma si vyžaduje hlubší rozvedení. Zde bych uvedl jenom jednu malou poznámku. Církev dnes přechází do nových národů asijských, afrických. Ty mají vznik novým tradicím. Musí ovšem navázat na to, co pro poselství Kristovo dala tradice evropská. Doposud jsme nevytvořili její syntézu. K té pak patří i tradice slovanských národů.

Ptá-li se mne někdo, je-li aktuální, odpovídám svou zkušeností. V jednom semestru jsem učil spiritualitu v Kinshase v Kongu. Když jsem při lekcích tu a tam něco přidal ze slovanské spirituality, uslyšel jsem poznámku: „To by bylo něco pro nás, to je nám daleko bližší než abstraktní myšlení francouzské.“ Podobného něco jsem zaslechl i jinde.

Setkáním kultury západní a východní se dnes už zabývá mnoho studií a ty jsou jistě aktuální pro nás, kteří jsme ve středu, v srdci Evropy.

Druhou epochou po středověku, kdy měla církev údajně podporovat antisemitské postoje, bylo 20. století, zvláště období 2. světové války a léta, která jí bezprostředně předcházela. Někdy slyšíme, že pokud církev přímo nevyvolala odpor vůči Židům, pak svým mlčením, zvláště po roku 1933, kdy v Německu vládl národní socialismus se svou posedlostí proti Židům, dovolovala její propagaci a později mlčky schvalovala záměrné zločiny vůči nim. Skutečnost je však úplně jiná.

25. března 1928 byl v Římě publikován dekret Svatého officia, nejdůležitější vatikánské kongregace, která bdí nad čistotou víry a mravů (dnes se nazývá Kongregace pro nauku víry). V dekretu čteme: *Katolická církev má ve zvyku stále se modlit za židovský národ jako za strážce božských zaslíbení až do příchodu Ježíše Krista, a to bez ohledu na pozdější jeho zaslepenost, ba přímo právě kvůli ní. Veden tímto duchem lásky Svatý stolec bránil tento lid proti nespravedlivému útisku a odmítá všechny vášně a roztržky mezi národy, zvláště pak odzuzuje onu nenávisť vůči národu, kdysi Bohem vyvolanému, která se dnes v běžném jazyku nazývá antisemitismus.*

O deset let později, kdy v nacistické Třetí říši začaly platit rasistické norimberské zákony a podobné zákony začala vydávat v Itálii vláda Mussoliniho, poslala vatikánská kongregace pro katolické semináře a univerzity 13. dubna 1938 významný list rektorům všech katolických univerzit. Jelikož list obsahoval popis všech současných filozofických a antropologických bludů, které jsou v rozporu s katolickou vírou a mravností, byl list nazván Sylabus proti rasismu.

Práci kongregace řídil osobně papež Pius XI. Mezi bludy neslučitelné s katolickou naukou zařazuje tato tvrzení:

1. Lidské rasy v důsledku svého neměnného charakteru se tak od sebe liší, že nejnižší z nich stojí níže než nejvyšší rasa ze světa zvířat.

2. Je třeba všemi prostředky uchovávat a kultivovat životnost rasy a čistotu krve. Všechno to, co vede k dosažení tohoto cíle, je samo o sobě čestné a dovolené.

3. Z krve, sídla rasy, vycházejí všechny lidské hodnoty intelektuální i mravní jako z nejdůležitějšího pramene.

5. Náboženství se musí podřídit právům rasy a být jim způsoben.

6. Prvním zdrojem a nejdůležitějším pravidlem právního řádu je rasový instinkt.

7. Lidé existují výlučně pro stát. Všechno, co člověk vlastní mocí práva, pochází výlučně ze souladu se státem

Jedním z trvalých motivů antisemitské propagandy, kterou prováděli hitlerovci a jejich stoupenci, bylo rozlišování mezi Starým a Novým zákonem. Starý zákon podle nich je nutno zavrhnout, protože je „příliš židovský“.

Takové názory šířil Alfréd Rosenberg, jehož kniha *Mýtus XX. století* je vedle Hitlerova spisu *Mein Kampf* nejdůležitější příručkou nacistické ideologie. (Rosenberg popisoval takové nesmysly jako „árijský původ Ježíše Krista“, jehož „skutečným otcem“ měl být germánský voják.)

Taková manipulace s Písmem svatým byla pro stoupence hitlerovské ideologie tím snazší, že to byli lidé, kteří se představovali jako vyznavací „nového náboženství“, nového mýtu (tzn. pohanství). V roce 1937 vyhlásil Hans Kerr, ministr náboženských vyznání: *Národně socialistická strana se opírá o základ pozitivního křesťanství, kterým je národní socialismus. Ten je výsledkem Boží vůle, která se nachází v německé krvi. Řečí, že křesťanství spočívá ve víře v Krista, mě přivádějí k smíchu. Skutečné křesťanství představuje strana a německý národ byl vůdcem povolán k tomu, aby praktikoval pravdivé, skutečné křesťanství. Vůdce je protagonista nového zjevení.*

O dva roky dříve vyhlásili studenti NSDAP v Kolíně nad Rýnem: *My neuznáváme žádné mezinárodní náboženství lidstva, protože národy a rasy jsou různé. My nevěříme v Ducha Svatého, věříme v posvátnost krve.*

Církev jak ve Vatikánu, tak v Německu rychle postřehla antikřesťanskou tvář národního socialismu, který chtěl nahradit pravého Boha kultem stvořených bůžků, mezi nimiž na prvním místě stála „čistota rasy“. V únoru 1934 byla Rosenbergova knížka pro svůj rozvratný obsah zapsána do Indexu zakázaných knih, tedy spisů, které magisterium katolické církve pokládá za zvláště nebezpečné a škodlivé pro křesťany.

To nebyl jediný způsob, jímž se církev distancovala od hitlerovské rasistické

ideologie, která si osobovala právo určovat, co z Pisma svatého je správné (árijské) a co ne (židovské). V promluvě z 6. září 1938 komentoval Pius XI. slova římského kánonu takto: *Sacrificium Patriarchae nostri Abrahae* (oběť našeho praotce Abraháma). *Všimněte si, že Abrahám je nazýván našim praotcem, našim předkem. Antisemitismus se neshlucuje se skutečností, která je vyjádřena v tomto textu. Je to hnutí antipatické, kterého se my křesťané nemůžeme účastnit. Ne, není možné, aby se křesťané podíleli na antisemitismu. Uznáváme právo každého člověka bránit se proti všemu, co ohrožuje jeho oprávněné zájmy. Antisemitismus je však nepřijatelný. My jsme z duchovního hlediska semité.*

Další slova odsuzující rasistické postoje národních socialistů, jsou v encyklice *Mit brennender Sorge* (S palčivou starostlivostí), která je věnována výlučně výčtu všech bludů a antisemitických názorů nacistické doktríny. V encyklice mimo jiné čteme: *Kdo vyzvedá nad stupnici pozemských hodnot rasu nebo národ nebo stát nebo státní zřízení anebo jiné základní hodnoty lidské společnosti, které v časném řádu zaujímají pevné a úctyhodné místo, a učiní z nich nejvyšší normu všech hodnot, a to i náboženských, a vzdává jim modloslužebnou poctu, ten převrací řád stvořených věcí ustavený Bohočlověkem a je daleko od pravé víry v Boha i od světonázoru, který odpovídá takové víře.*

Encyklika *Mit brennender Sorge* odsoudila také zásady právního pozitivizmu, tedy zásadu, že zákony vymezené totalitním státem mají přednost před věčnými normami přirozeného zákona. Tento pozitivizmus byl uplatněn v podmínkách národně socialistické ústavy v podobě norimberských zákonů, které legalizují rasovou segregaci (např. zákaz sňatku mezi árijci a Židy). Tyto zákony sice schválil německý parlament, ale tím se nemění sku-

tečnost, že pošlapávají základní přirozená práva a důstojnost člověka. V encyklice Pia XI., která odsuzuje hitlerovskou ideologii, čteme: *Jako Boží slunce osvěcuje všechno, tak také jeho zákony neuznávají žádná privilegia ani výjimky... Protože On je jediný Stvořitel, má právo požadovat poslušnost od všech jedinců i od společenství všeho druhu. Tato poslušnost se týká všech oblastí života, ve kterých mravní otázky musí být v souladu s neměnným Božím zákonem, a v důsledku toho musí být měnitelné lidské zákony podřízeny neměnným zákonům Božím.* Na jiném místě odmítá teze, že to, co je dobré pro „tisíciletou Říši“, je také mravně správné: *Ve vnitřním životě státu směřováním oblasti prospěchu s oblastí práva zapomíná (hitlerovská doktrína) na základní pravdu, že člověk jako osoba má práva, která mu udělil Bůh, a proto musí být respektována a chráněna před všemi útoky ze strany společnosti, která by mu je chtěla upírat nebo je znevažovat.*

Církev v Německu rovněž nemlčela. Biskup v Münsteru Klement von Galen, kterého pro jeho nekompromisní postoj odporu proti hitlerovskému režimu nazývali „Lev z Münsteru“, napsal ve svém pastýřském listu: *Novopohané odmítají společenství všech národů v Kristově církvi a snaží se ustavit církev národní, která se neopírá o víru ve Zjevení, ale o doktrínu o krvi a rase. Mluví svým vlastním jazykem o jakémsi novém mýtu a nutnosti nového náboženství. Jedná se tedy o úplně a radikálně odmítnutí křesťanských tajemství a o povinnost přejít na úroveň krve a rasy, která chce uvést v život nové náboženství, pro které jsou připravovány nové symboly a nové vzory.*

Prameny: A. Saint-Denis, *Pie XI contre les idols: bolchevisme - hitlerisme - ateisme*. Paříž 1939; A. Ricardi, *Stulecie męczenników. Świadkowie wiary XX wieku*, Varšava 2001; *Roczniki katolickie*, T. XVI, s. 195, Poznaň 1939.

(Pokračování)

VŮČI KATOLICKÉ CÍRKVI JE DOVOLENO COKOLIV

Výjimečnost a jedinečnost katolické víry dostává v poslední době zvláštní negativní podobu. Hanobení katolické církve a její víry v současné době nemá obdoby. Téměř denně se na obrazovkách objevují urážlivé programy, promítají se filmy a vycházejí knihy plné pomlouvačných lží a urážek. Nikoho přitom ani nenapadne, aby se podobným způsobem choval k buddhismu, islámu nebo judaismu. Pamflet, který by hanobil Buddhu nebo Mohameda nebo Dalai Lamu, jak to činí nejnovější kniha *Da Vinci Code* o Kristu a katolické církvi, nemá na mezinárodním knižním trhu nejmenší šanci. Dokonce není možné ani říct širšímu publiku objektivní pravdu o Buddhovi, Mohamedovi a dokonce ani o životě Martina Luthera. Na všechny tyto osobnosti se vztahuje samozřejmá pieta a serióznost. Jediný, o kom to neplatí, je Ježíš Kristus a jeho církev. Konstatuje to Massimo Introvigne. Krista může hanobit kdokoliv podle své nálady a fantazie.

ČÍNSKÁ POLICIE UTLOUKLA K SMRTI KŘESŤANSKOU ŽENU

V jihozápadní čínské provincii utloukla policie k smrti 34letou křesťanskou ženu. Žena byla zatčena, protože šířila Bible. Informuje o tom agentura ASSIST. Případ se stal již 18. června. Ten den byla zatčena Jiang Zongxiu pro podezření z narušování veřejného pořádku, protože rozdávala Bible. Zatčena byla také její tchýně, ale ta byla po několika hodinách opět propuštěna. Řekla novinářům, že policisté během výslechu po její snaše opakovaně šlapali. Na těle zemřelé byly četné podlitiny. Podle údajů úřadů zemřela na „náhlou nemoc“. Podle výpovědi sousedů však byla Jiang v dobrém zdravotním stavu a odváděla na svém poli velké množství práce.

Podle Kath-net

Proč nechrání policie kněze?

Poslanec Jiří Karas požádal dopisem ministra vnitra Stanislava Grosse o prošetření případu bezpříkladné lhostejnosti brněnské policie. Ta před několika dny nečinně přihlížela fyzickému napadení pravoslavného kněze Libora Halíka, když se ve skupině věřících zúčastnil rádně ohlášené demonstrace před porodnicí v Brně na Obilním trhu. Veřejně prospěšná organizace Hnutí pro život ČR touto akcí apeluje na svědomí žen, které zde nechávají usmrtit své počaté děti.

Jak poslanec Karas pro Světlo uvedl, v České republice, která je zemí s ústavou zaručenou svobodou projevu, je taková akce zcela normální a není v rozporu se žádným právním předpisem. Proto je neuvěřitelné, že občané, kteří se před porodnicí pravidelně shromažďují, jsou čas od času slovně i fyzicky napadáni. Poslední fyzický útok provedl neznámý muž, který uhodil pěstí do prsou kněze, držícího velký kříž. Opodál hlídající policisté dělali, že nic nevidí a dostavili se, až když pro ně doběhly dvě účastnice akce. Útočník zatím pohodlně zmizel, takže policistům nedělalo potíže konstatovat, že pachatele nelze nalézt.

Přístup policistů podle Karase nesvědčí o objektivním výkonu služby, ale o pohrdání ochranným posláním policejního sboru. „Jestliže takto postupují sami strážci pořádku, jaké chování mohou očekávat od narušitelů, surovců a násilníků?“ ptá se poslanec.

Ferdinand Peroutka

Uve Siemon - Netto: Ateismus je vlastně mrtvý

Známý luteránský žurnalista: V Německu se drží bezbožectví déle než jinde

Je to jeden z neznámějších luteránských novinářů v USA a v Německu. Pochází z Lipska. Přednedávnm mu byl udělen čestný doktorát na luteránské teologické škole „Concordia Seminary“ v St. Luis. Při té příležitosti s ním „Idea“ připravila rozhovor.

Pohybujete se ustavičně mezi USA a Německem. Znamená to, že se náboženské otázky opět dostávají do popředí?

Siemon-Netto: Absolutně. Všechny světové události, které sledujeme v televizi a v tisku, mají silné náboženské aspekty. Lidé zápasí o pravdu, často strašnými prostředky, jak je tomu na Blízkém východě. Ale za tím stojí vždy také otázka po smyslu. Ateismus je vlastně mrtvý.

I v Německu?

Siemon-Netto: Tady ještě ne. My Němci jsme Meklenburčané světa. Mám tu na mysli jeden výrok Bismarcka: „Kdybych věděl, že zítra bude konec světa, odjel bych do Meklenburku, protože tam se všechno děje s padesátiletým zpožděním.“ U nás se drží bezbožectví déle než jinde, protože my chceme být „tak pokrokoví“. Ale to působí idiotsky. Luther nazval Němce opicemi, protože se chtějí opičit po druhých. I ve věcech víry budeme nakonec následovat své sousedy, a to velmi systematicky. To je dobrá zpráva. Nicméně také platí to, co o nás řekl Aldous Huxley: „Jak strašně důkladní byli ti Němci vždy, jak emfatičtí – v sexu, ve válce, v nauce, ve vědě. Oni se noří vždy hlouběji než ostatní a pak vycházejí opět na povrch jen více zablácení.“

Mají si Němci vzít za vzor Američany?

Siemon-Netto: Američané vůbec nejsou lepší křesťané. Jejich představa Boha je často velice postmoderní – oni mají

spíše „skládací“ Boha, který se přizpůsobuje lidským choutkám: tak se také stále mění jejich hodnoty. Ale přinejmenším se nestydí o Bohu mluvit. Mimoto existuje u nich silné hnutí vyznávání víry. Přitom u nás jsme vůbec nezaregistrovali, že bezbožectví již ve světě vyšlo z módy,

Chrám Hagia Sofia

podobně jako šmíráctví graffiti nebo „sexuální revoluce“ s jejími ohavnými masovými pochody polonahých zvanými „Love Parades“.

... a jiní Evropané?

Siemon-Netto: Zde je mnoho v pohybu. V církvi v Anglii je 70 % nově ordinovaných farářů evangelikálních a jejich bohoslužby se plní lidmi. Ve Francii, našem nejvíce odkřesťaněném sousedovi, se rozvíjí katolická církev v záviděníhodném misijním duchu. Protestantská církev, která stála dříve nalevo od sebe samé, je nyní stále věrnější Bibli a liturgičtější. Křesťanství intelektuálové vystupují stále odvážněji na veřejnosti. Konfesní školy jsou stále oblíbenější.

Vidíte mnoho dobrého v zahraničí, ale velmi přísně soudí

te Německo. Cítíte se ještě být Němcem?

Siemon-Netto: Moje kritika je výrazem mé velké lásky k Německu. Ale pokaždé, když se vracím do vlasti, jsem zdrcen jeho zuboženým stavem. Nemůžeš si sednout do žádné hospody, abys neslyšel od sousedního stolu nejsprostší slova, a to i z ženských úst. Nikde není televize tak nepřátelská křesťanům, tak protipřirozeně útočná, nikde nejsou kazatelé tak poplatní duchu doby jako u nás. Žádný jiný národ nepošlapává své národní a kulturní dědictví tak důkladně jako nás. A žádný nepůsobí nešťastněji. Šest desetiletí po Hitlerovi není Německo stále ještě normální zemí. Nazýváte mě kritikým, ale to je příliš mírné slovo. Já jsem hrůzou bez sebe.

Jaké důsledky může mít současné duchovní rozpoložení Německa?

Siemon-Netto: Alternativou ke křesťanské kultuře už není kultura ateistická, to jsme viděli v roce 1989. Alternativou je islám, a to už zde je. Bude se razantně šířit, jestliže se uskuteční ten bláznivý plán a EU přijme Turecko. Pak sem narukují miliony muslimů, budou se pilně množit a po křesťanské kultuře bude veta – podobně jako kdysi v Konstantinopoli, dnes Istanbulu, kde byla po 15. století zcela vyhubena kvetoucí křesťanská církev. Ústava EU bez Boha? Zločinný stav!

Co se dá proti tomu podniknout?

Siemon-Netto: Musíme si znovu uvědomit poklady své víry. Pak nastanou s přílivem muslimů velké šance k evangelizaci, především mezi muslimskými ženami, které jsou tomu velmi otevřeny. Ale musíme jim nejdříve dokázat, že bereme své křesťanství vážně. Místo toho se nepovoluje ani zmínka o křesťanském dědictví v nové evropské ústavě. To je stav, při kterém vlasy vstávají hrůzou, pokládám to za zločin.

Chováte přesto naději?

Siemon-Netto: Přirozeně! To je dobrá strana našeho meklenburství. Když Bibli věrně křídlo uvnitř tradičních církví v Americe roste a levicové feministické chřadne; když v Africe, Asii a Latinské Americe křesťanství explozivně roste a i u našich sousedů se setkáváme s entuziasmem, pak i k nám jednou dorazí tato vlna. Kdyby ne, znamenalo by to, že se k nám Bůh obrátil zády a my jsme jeho pravdu obrátili v lež. Ale tomu se mi nechce věřit. Věřím, že znovu najdeme cestu k Bohu a k sobě samým a budeme moci světu sdělit nedůležitější zvěst o postmoderně.

Podle Kath-net

PAPEŽ PIUS XII. (25)

„Pacelli, intronizovaný 12. března 1939 jako papež Pius XII., měl před očima novou potopu a musel najít hlasitá slova proti válce, pro mír. V této situaci si nový 262. papež, – monsignore S. řekl záměrně 262. papež, protože podle oficiálního vatikánského sčítání není započítáno 33 vzdoropapežů za nástupce apoštola Petra, prvního papeže – „nemohl dovolit jen jedno, totiž vydat se všanc výčitce, že mlčel, když bylo důležité pranýřovat válečné úmysly nějakého Hitlera. K obraně míru nemohlo být vysloveno žádné slovo příliš často.“

„Víte,“ řekl monsignore, klouzaje svým pohledem z obrazu na mě, „co se ráno 1. září 1939, ve chvílích vpádu německých armád do Polska, zde ve Vatikánu odehrálo?“ Chvilí se odmlčel. Potom začal pomalu vyprávět:

„Státní sekretář, tehdy ještě kardinál Maglione, nevyčkal tohoto 1. září hodiny své audience, nýbrž pronikl, což bylo zcela proti všem zvyklostem, ihned k Jeho Svatosti s hlášením: ‚Hitler vtrhl do Polska – to je válka!‘

Byla to válka. Byla to válka, která měla přinést zemím a národům krvavé utrpení a srdcevrvoucí bídu.

Když potom dorazily první zprávy z bojiště do Vatikánu, když se Pius XII. dozvěděl o útoku polské jízdy proti německým tankům, byl hluboce otřesen.“

„Monsignore,“ namítl jsem, „slzy ještě nikdy Evropu nezachránily.“ Chvilí jsme mlčeli. „Znáte Lauru Diaz,“ zeptal jsem se potom, „krásnou Lauru, jak jí říkají, dceru jednoho zámožného právního zástupce z Livorna, která sedí v italském parlamentu jako komunistická poslankyně? Měla tam zvolat proti poslaneckým lavicím křesťanských demokratů: ‚Ruče papeže jsou zbroceny krví nevinných dětí v Polsku...‘

Nuže – ta krásná Laura podělela své útoky proti osobě Svatého otce stranickou literaturou, oficiálně vydanou v Moskvě. Podle komunistické verze informoval Hitler Pia XII. o budoucím vpádu do Polska. Současně dal papeži vědět, že obsazení Polska je pouze přechodné a nutné jen k tomu, získat nástupní prostor proti ateistickému Rusku. On, Hitler, že bude respektovat privilegia katolické církve v Polsku, když uloží papež katolickému kléru v Polsku, aby kázal o podřízení se německému obsazení, když uplatní svůj vliv ve Francii a také v Anglii, aby se dalo čekat, že se akce proti Polsku setká u západních mocností se složenými zbraněmi, jak se to předtím stalo v případě Rakouska a Československa. Papež, jak řekla Moskva, se k tomu propůjčil. Teprve když se dozvěděl o současném vpádu Rudé armády do Polska, poznal, že byl Hitlerem podveden. Místo aby byl sovětský vliv z Východu odražen, zmizely za železnou oponou miliony Poláků, kteří patřili k nejvěrnějším stoupcům papeže. Papež, zasažený v hloubi srdce, těžce oнемocněl.“ „Lži,“ zvolal monsignore, „nic než lži! Přesný opak je pravda. Papež nejenže našel slova proti válce, a to bez ohledu na to, kdo o válku usiloval, zda Hitler, Stalin nebo Vansittart. Papež se také ani nespokojil se slzami.“

Ještě téhož dne jsem dostal příležitost seznámit se s akcemi, které byly vedeny částečně z iniciativy Vatikánu, částečně prostřednictvím Vatikánu s cílem zabránit hrozícímu vzplanutí války v roce 1939 a potom, když 3. září přineslo vypovězení války Francie a Anglie Německu, zamezit výbuchu ozbrojeného konfliktu na Západě.

Tábor-Klokoty, sobota 14. 8. 2004, velká klokotská pouť, hlavní celebrant poutní mše sv. v 10 hodin otec biskup Pavel Posád, zvláštní misijní host otec Roman Musil, OMI, misionář na Haiti.

Prvních stošestapadesát dní pontifikátu nového papeže Pia XII., od jeho korunovačního dne 12. března 1939 až do 3. září téhož roku, oficiálního data vzniku války, bylo naplněno nervózním, ba dokonce hekticky silným politickým napětím v celé Evropě. Veřejnost dnes poměrně přesně ví o tom, co se v těchto dnech odehrálo ve Foreign Office v Londýně, ve Quai d'Orsay v Paříži, v Dóžecím paláci v Benátkách a v Berlíně. Veřejnosti však zůstalo dobře utajené, jakou roli hrál v tomto období Vatikán. Spojenecký vojenský soud v Norimberku hovořil později o ‚válečném spiknutí‘. Přinejmenším právě takovým právem by se dalo mluvit o ‚mírovém spiknutí‘ kolem papeže. Srpen 1939 byl v Římě jedním z nejparnějších měsíců za mnoho let. Město nemohlo v noci spát. Stoly před kavárnami v ulicích byly až do ranních hodin obsazeny. Každý tehdy mohl vidět okna Vatikánu přes celou noc osvětlená. Intenzivně se tam pracovalo.

Celá komplikovaná mašinerie městského státu byla spuštěna, aby se na každý krok k válce, sotva byl uveřejněn radiostanicemi a dálnopisy, odpovědělo opačným krokem k míru.

„Pohled'te,“ pravil mladý německý atašé L. H. ke své římské průvodkyni, když byli právě na zpáteční cestě z přijetí v Palazzo Colonna, „planou všechna světla ve Vatikánu! Nejsou jako tisíce

ce očí, jimiž papež stále vyhlíží ven do vyděšeného světa?“

Římanka se usmála. „Pro nás to není žádné tajemství,“ řekla, „víme, že okna Vatikánu jsou vyrobená ze zvláštního skla. Dá se jimi sice dívat ven, ale ne dovnitř. Ostatně v tomto parnu se Svatý otec nachází v Castel Gandolfo, v chládku Albánských hor.“ Také Castel Gandolfo, letní sídlo papežů, bylo v tuto hodinu ještě osvětleno a tvořilo světlý bod na jižním horizontu Říma.

Těže noci, tedy v noci na 29. srpen 1939, přerušil hlavní státní sekretář Maglione své prázdniny a vrátil se překotně do Říma. Poslední zprávy ukázaly hrozivé zostření mezinárodní situace. Papež nechal Magliona hned po jeho příjezdu zavolat k sobě. Události kolem Polska, požadavky Berlína a v Londýně vydané záruky pro Varšavu nedaly papeži klidu. Vypracoval poselství, které je předáno kardinálem Maglionem 31. srpna velvyslancům Německa, Polska, Francie a vyslanci Velké Británie u Svatého stolce, v němž se obrací na vlády s prosbou, aby se vyvarovaly všeho, co by mohlo ještě vyostřit současné napětí. Už 25. a ještě jednou 26. srpna prostřednictvím apoštolského nuncia ve Varšavě, monsignora Cortesiho, prosil Pius XII. Polsko o zdrženlivost vůči německým vojenským provokacím.

Dopis Pignattiho, italského velvyslance u Svatého stolce, hraběti Cianovi, italskému ministru zahraničí, s datem 29. srpna, ukazuje konkrétní protiválečné akce papeže.

Italský velvyslanec psal:

„Hlavní státní sekretář dostal důvěrná sdělení, z nichž vyplývá, že Hitlerovy požadavky na Polsko jsou ‚stupefacenti‘ (zarážející, ohromující).“

Dále se kardinál Maglione vyjádřil, že Svatý stolec sleduje s obdivem snahu Mussoliniho a krále o odvrácení katastrofy.

(Pokračování)

CYKLISTICKÉ PUTOVÁNÍ NAPŘÍČ EVROPOU

Orel jednota Chomutov a Hnutí Pro život ČR zvou všechny zájemce na společensko-sportovně-demonstrativní akci při příležitosti 10. výročí vyhlášení roku rodiny **EUROPE 4 FAMILY (EVROPA PRO RODINU)**.

Jedná se o několikadenní prázdninové cyklistické putování po České republice, Německu a Belgii s mladými ze všech zemí Evropy. Společně setkání je naplánované na začátek září v Bruselu.

Cílem této akce je ukázat celé Evropě, že osud našeho kontinentu není nám mladým lhostejný a že považujeme instituci rodiny za úhelný kámen společnosti.

Odjezd z Prahy je plánován na úterý 24. srpna 2004. Možné je i zapojení do jakékoliv části čtyř hlavních evropských tras – bližší informace na <http://www.europe4family.net>.

Podrobnější informace lze získat na tel. číslo 777 345 815 a na e-mail: j.nepomuk.soban@email.cz.

BAZILIKA – STARÉ BRNO, MENDLOVO NÁM.

V neděli 15. 8. v 18.30 hod. bude ve starobrněnské bazilice pontifikální mše svatá u příležitosti poutní slavnosti **Nanebevzetí Panny Marie**, kterou bude sloužit opat Lukáš Evžen Martinec, OSA. Homilii pronese Dr. Max Kašparů, tc. OPraem, který po mši svaté bude mít autogramiádu svých knih.

Předem mši svatou od 17.30 hod. bude v bazilice modlitba svatého růžence a v 18.00 hod. začnou společné mariánské nešpory.

Před poutí bude **triduum**, při kterém budou celebrovat mši svatou vždy v 18.30 hod. Tito kněží: **12. 8.** – R. D. Josef Ondráček, děkan brnělavský; **13. 8.** – R. P. Stanislav Přibyl, provinciál redemptoristů; **14. 8.** – R. P. Michael Jelínek, farář líšeňský.

ČM FATIMA zve do Koclířova na I. mariánskou sobotu 7. 8. 2004: 10 hod. – mše sv., adorace za povolání, kulturní program ● 14–16 hod. – přednášky, modlitební večeradlo mládeže ● 18 hod. – pontifikální mše sv. (o. biskup J. Hrdlička). **Neděle 8. 8.:** – pouť ke sv. Filoméně: 9 hod. – mše sv., průvod obcí ● 11 hod. – mše sv., ukončení setkání mladých ● 15 hod. – Te Deum, sv. požehnání.

Setkání mládeže: 5. 8. v 19 hod. – zahájení ● 6. 8. – den obnovy ● 7. 8. – I. mariánská sobota ● 8. 8. – farní pouť ke sv. Filoméně, závěr ● ubytování, strava a vše ostatní zajištěno.

Přihlášky: ČM Fatima, 569 11 Koclířov, tel./fax: 461 543 164-6, mobil: 724 223 771 nebo 602 763 775, e-mail: fatima@iol.cz, www.cm-fatima.cz.

Připravujeme: Pouť do Chorvatska a Medžugorje 22.–28. 8. 2004 (cena 1 980 Kč + 25 EUR). ● Pouť dikůvzdání do Fatimy 6.–17. 9. 2004 (Fatima – Lurdy – Límias – Nevers – Paray-le-Monial – Montserrat aj., cena 11 400 Kč). ● Národní mariánská konference 30. 9.–2. 10. ● Adventní pouť do Svaté země 5.–12. 12. (zahájení nového církevního roku).

POHLED ZE VNITŘ

Televize nabízí převážně zprávy o hospodářském vývoji, o teroristických útocích a jiných katastrofách nebo folkloristické pohledy. Katolická církev je „jediná skutečně globální instituce“, která v součinnosti se svými misionáři má k dispozici velice jemný a podrobný informační systém a může přinášet nejen názory elit, ale také pohled na současný stav širokých vrstev obyvatel.

To je důvod, který přiměl organizaci Kirche in Not k televizní tvorbě. Ve svém studiu v Königsteinu vyrábí pořady „Široký pohled – svět zevnitř“, které bude vysílat v digitálním křesťanském vysílání Bibel TV, EWTN a kabelové televizi při regionálním vysílání RheinMainTV.

Cílem programů je mobilizovat k pomoci církvi v jiných zemích, kde je církev pronásledovaná nebo potlačovaná či příliš chudá, než aby mohla poskytovat své nedocenitelné služby. První programy představují církev v Rusku, na Kubě, v Kongu a v Súdánu. Podrobnější informace jsou na webových stránkách <http://www.kirche-in-not.de>.

IRÁCKÉ DĚTI DOSTANOU BIBLI V JEŽÍŠOVĚ RODNÉ ŘEČI

Biblická společnost v Jordánsku a v Libanonu připravila pro irácké děti dětskou bibli v aramejštině. Práce na překladu trvaly čtyři roky. Existuje také její verze na CD. Ke křesťanství se v Iráku hlásí 5 % obyvatelstva.

Liturgická čtení

Neděle 1. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Kaz 1,2; 2,21–23

Ž 90(89),3–4.5–6.12–13

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

2. čt.: Kol 3,1–5.9–11

Ev.: Lk 12,13–21

Čtvrtek 5. 8. – nez. pam. Posvěcení římské baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 31,31–34

Ž 51(50),12–13.14–15.18–19

Odp.: 12a (*Sivoř mi čistě srdce, Bože!*)

Ev.: Mt 16,13–23

Pondělí 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia

z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Jer 28,1–17

Ž 119(118),29.43.79.80.95.102

Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům.*)

Ev.: Mt 14,13–21

Pátek 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo 2 Petr 1,16–19

Ž 97(96),1–2.5–6.9

Odp.: 1a.9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.*)

Ev.: Lk 9,28b–36

Úterý 3. 8. – ferie

1. čt.: Jer 30,1–2.12–15.18–22

Ž 102(101),16–18.19–21.29+22–23

Odp.: 17 (*Hospodin znovu zbuduje Sión a objeví se ve své slávě.*)

Ev.: Mt 14,22–36

Sobota 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta II. nebo sv. Kajetána nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Hab 1,12–2,4

Ž 9(9A),8–9.10–11.12–13

Odp.: 11b (*Neopouštíš, Hospodine, ty, kteří tě hledají.*)

Ev.: Mt 17,14–20

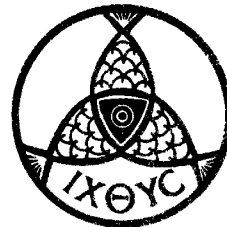
Středa 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Jer 31,1–7

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Mt 15,21–28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 8.	PO 2. 8.	ÚT 3. 8.	ST 4. 8.	ČT 5. 8.	PÁ 6. 8.	SO 7. 8.
Antifona	919	934	949	1722	980	1452	1012
Žalm	784	783	783	783	784	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	1723	981	1452	1013
Antifony	920	935	950	965	981	1453	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1724	1448	1454	1017
Antifona k Zach. kantiku	708	939	953	1724	985	1454	1017
Prosby	924	939	953	1724	985	1454	1017
Záv. modlitba	708	1447	954	1448	1448	1455	1461
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1455	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1456	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1456	1021
Záv. modlitba	708	943	957	973	990	1455	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	1727	991	1457
Antifony	916	929	945	960	976	992	1457
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1457
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1730	995	1459
Ant. ke kant. P. M.	708	709	948	962	1731	1448	1459
Prosby	918	933	948	963	1731	995	1459
Záv. modlitba	708	708	1447	963	1448	1448	1455
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

Jožka Husek: VE JMĚNU LÁSKY

Básnická sbírka, která prostým a velmi citlivým veršem zachycuje vnitřní svět člověka, pro kterého je nejvyšší morální hodnotou láska. Jedinou jistotou v životě je Bůh – láska nejvyšší, vše objímající a vše tvořící. Autor zde líčí svůj vroucí vztah k nejbližším, své životní touhy, sny i zklamání a neklid.

Brož., zúž. A5, 160 stran, 158 Kč

tu a nová doba autentického křesťanství může vyrůst třeba i na zbořenisku starého světa. Vyšlo ve spolupráci s Centrem Aletti Velehrad-Roma.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., přebal, zúž. A5, 170 stran, 160 Kč

P. Gabriel Amort: ZÁŘ PRAVDY

Katecheze nad encyklikou Jana Pavla II. Veritatis splendor, která pojednává o křesťanské morálce. Katecheze byla pronesena na setkání v Colle Don Bosco 11. října 2003 a vyšla také na stránkách týdeníku Světlo.

Brož., A6, 16 stran, 6 Kč

Samostatně lze objednat minimálně 5 ks, pouze při objednávce dalšího titulu lze objednat i jen 1 kus.

Tomáš Špidlík: UMÍME SE MODLIT?

Modlitba je rozhovor duše s Bohem. Ale je také účastí na „rozhovoru“, který od věčnosti vedou tři božské Osoby mezi sebou. Tedy i naše modlitba se obrací k Bohu Otci skrze Syna v Duchu Svatém. Je to náš výstup, který odpovídá sestupu milosti. Tomáš Špidlík v této knížce odpovídá na otázky: Co je modlitba? Ke komu se modlíme? Je třeba vnějšího gesta? Ústní modlitba, její druhy. O co Boha prosit? Co znamená rozjímání? Kdo vede kontemplativní život? Můžeme se modlit stále? Dotisk prvního vydání.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o., brož., A6, 72 stran, 35 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Tomáš Špidlík: SVATÁ MELÁNIE

(Úsvit nových dějin)

Životní příběh houževnatě zanicené ženy z dob západoorlémské říše poukazuje na často opomíjenou duchovní skutečnost: povolání k plnějšímu živo-

RŮŽENEC PODLE JANA PAVLA II. S DVACETI TAJEMSTVÍMI

Modlitební příručka obsahující krátké meditativní texty z Pisma svatého a z Katechismu katolické církve. Obsahuje také základní informace o modlitbě růžence, texty jednotlivých modliteb a loretánské litanie. Vyšlo s církevním schválením Arcibiskupství pražského.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., křídový papír, A6, 64 stran, 59 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1